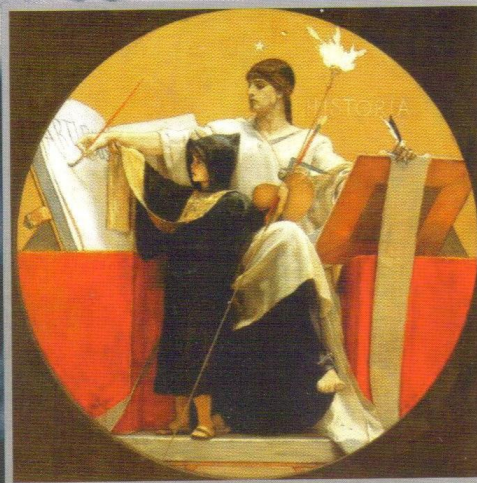

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»

Θέματα Νεοελληνικής Ιστορίας

Γ' ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

Θεωρητική Κατεύθυνση

Τόμος 6ος

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

**Πίνακας εξωφύλλου:
Νικόλαος Γύζης. Historia.
Λάδι σε μουσαμά 88x88 εκ.**

**ΘΕΜΑΤΑ
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ**

6ος τόμος

Συγγραφείς κατά θέμα:

Γεώργιος Μαργαρίτης, καθηγητής του Πανεπιστημίου Κρήτης: Από την αγροτική οικονομία στην αστικοποίηση.

Αγαθοκλής Αζέλης, δ.φ., εκπαιδευτικός Λ.Ε.: Διαμόρφωση και λειτουργία πολιτικών κομμάτων στην Ελλάδα (1821-1936).

Νικόλαος Ανδριώτης, δ.φ., εκπαιδευτικός Α.Ε.: Το προσφυγικό ζήτημα στην Ελλάδα (1821-1930).

Θεοχάρης Δετοράκης, καθηγητής του Πανεπιστημίου Κρήτης: Το Κρητικό ζήτημα από διπλωματική άποψη κατά το 19ο και τις αρχές του 20ού αιώνα.

Κωνσταντίνος Φωτιάδης, καθηγητής του Πανεπιστημίου Δ. Μακεδονίας: Παρευξείνιος Ελληνισμός

**Υπεύθυνος για το Παιδαγωγικό
Ινστιτούτο κατά τη συγγραφή:
Ιωσήφ Περάκης, δ.φ., Πάρεδρος
του Π.Ι.**

**Κριτική επιτροπή: (για τα τέσσερα
πρώτα κεφάλαια)**

**Γεώργιος Δερτιλής, καθηγητής του
Πανεπιστημίου Αθηνών**

**Φανούριος Βώρος, Επίτιμος
Σύμβουλος του Π.Ι.**

**Άγγελος Χόρτης, δ.φ., Σχολικός
Σύμβουλος φιλολόγων**

**Γεώργιος Σμπιλίρης, δ.φ.,
εκπαιδευτικός Α.Ε.**

Φιλολογική επιμέλεια:

**Γεώργιος Δάλκος, δ.φ., Σχολικός
Σύμβουλος**

**Αναστασία Κυρκίνη, δ.φ.,
Σύμβουλος Π.Ι.**

**ΘΕΜΑΤΑ
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ**

**Γ΄ ΤΑΞΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
(ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ)**

6ος τόμος

**Προσαρμογή του βιβλίου για
μαθητές με ΜΕΙΩΜΕΝΗ όραση
Ομάδα Εργασίας Ινστιτούτου
Εκπαιδευτικής Πολιτικής
(Κατσαρού Βλασία)
(επιμ. Χαπίδη Σοφία)**

Σημείωση: Οι αστερίσκοι που υπάρχουν σε ορισμένες λέξεις-όρους παραπέμπουν στο Γλωσσάριο που βρίσκεται στο τέλος του βιβλίου.

ΠΑΡΕΥΞΕΙΝΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

A. ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΑΠΟΙΚΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

1. Γεωγραφικός προσδιορισμός

Ο Πόντος ως γεωγραφική ενότητα περιελάμβανε, κατά την αρχαιότητα, την ευρεία παραλιακή χώρα του Ευξείνου Πόντου. Συμφωνά με πληροφορίες που αντλούμε από τον Ηρόδοτο, τον Ξενοφώντα και άλλους αρχαίους ιστοριογράφους, στον Πόντο από χωροταξική άποψη ανήκουν οι περιοχές ανάμεσα στο Φάση ποταμό, κοντά στον οποίο σήμερα βρίσκεται η πόλη Βατούμ της Γεωργίας, και την Ηράκλεια την Ποντική¹.

Τα εσωτερικά σύνορα εκτείνονται σε βάθος 200-300 χιλιομέτρων και οριοθετούνται από τη γεωφυσική πραγματικότητα, τις απροσπέ-

λαστες δηλαδή οροσειρές του Σκυδίσση, του Παρυάδρη και του Αντιταύρου, οι οποίες χωρίζουν τον Πόντο από την υπόλοιπη Μ. Ασία².

2. Λόγοι δημιουργίας ελληνικών αποικιών στον Πόντο

Η παρουσία Ελλήνων στην περιοχή του Πόντου χρονολογείται από την αρχαιότητα, όταν στην εποχή του Χαλκού οι Έλληνες θαλασσοπόροι αποτόλμησαν να εξερευνήσουν την επικίνδυνη θάλασσα του Εύξεινου Πόντου με τις μακρινές και απόκρημνες παραλίες της. Η αναζήτηση, κυρίως, χρυσού και άλλων μεταλλευμάτων οδήγησε πολλούς ταξιδευτές στην περιοχή, γύρω στα 1000 π.Χ., με πρώτη οργανωμένη αποστολή στην Κολχίδα, αυτήν του Ιάσονα και των Αργοναυ-

τών. Οι περιπλανήσεις του Ορέστη στη Θοανία του Πόντου και του Οδυσσέα στη χώρα των Κιμμερίων, η εξορία του Προμηθέα στον Καύκασο και το ταξίδι του Ηρακλή στον Πόντο επιβεβαιώνουν την ύπαρξη των εμπορικών δρόμων στην περιοχή του Πόντου από τους μυθικούς χρόνους.

Δύο αιώνες αργότερα, το 800 π.Χ., οι προσωρινοί αρχικά εμπορικοί σταθμοί γίνονται μόνιμα οικιστικά κέντρα. Η Μίλητος ήταν η πρώτη που εγκαινίασε την αποικιακή πολιτική της στον Εύξεινο Πόντο ιδρύοντας τη Σινώπη, μια πόλη με πολλά πλεονεκτήματα λόγω του καλού λιμανιού της και της ομαλής επικοινωνίας της με τις γύρω περιοχές. Στη συνέχεια η Σινώπη ίδρυσε το 756 π.Χ. την Τραπεζούντα, την

Κρώμνα, το Πτέριον, την Κύτωρο κ.ά.

Άλλος σοβαρός λόγος για τη δημιουργία ελληνικών αποικιών στον Εύξεινο Πόντο υπήρξε η ανάγκη μετακίνησης πληθυσμών από την Ελλάδα και την Ιωνία, λόγω της δημογραφικής ανάπτυξης των ελληνικών πόλεων. Συγκεκριμένα, όπως αναφέρει ο γεωγράφος Στράβων, η μακρινή περιοχή του Πόντου ήταν πολύ παραγωγική και πλούσια σε νερό και καλλιέργειες με αποτέλεσμα μέσα σ' έναν αιώνα να γεμίσουν με ελληνικές αποικίες οι αφιλόξενες παραλίες του Ευξείνου Πόντου.

Ιστορικό τεκμήριο για την άνθηση των ελληνικών αποικιών στον μακρινό Πόντο αποτελούν οι εβδομήντα πέντε αποικίες που υπήρχαν από τον 6ο αιώνα π.Χ., καθώς επί-

σης και η ραγδαία εμπορική, ναυτική και πολιτιστική ανάπτυξη των αποικιών αυτών: η Σινώπη, η Αμισός, η Τραπεζούντα, η Πιτυούντα, η Φαναγόρεια, το Παντικάπαιον, η Θεοδοσία, η Χερσόνησος, η Ολβία, η Διονυσόπολις, η Μεσημβρία, η Αγχίαλος, η Απολλωνία, η Ιστρία, η Οδησσός κ.α. έγιναν πολυάνθρωπα και ισχυρά κέντρα για τα οποία οι μαρτυρίες όσον αφορά στην οικιστική οργάνωση, τις οικονομικές δραστηριότητες, τις εμπορικές και πολιτιστικές σχέσεις με τις μητροπόλεις και με τους γηγενείς λαούς προέρχονται από τις ανασκαφές και τις γραπτές πηγές της κλασικής και της μετακλασικής εποχής³.

Για οικονομικούς λόγους πέντε παραλιακές πόλεις, που σήμερα ανήκουν στη Ρουμανία: η Τύρα, η Ιστρία, η Τόμις, η Κάλλατις και η

Διονυσόπολις είχαν δημιουργήσει την Πεντάπολη ομοσπονδία, η οποία συνέβαλε ουσιαστικά στον κυρίαρχο ρόλο που είχαν οι πόλεις αυτές σε πολλούς τομείς, αλλά ιδιαίτερα στο ανταγωνιστικό εμπόριο με τους άλλους λαούς. Η μονοπωλιακή οικονομική και πνευματική άνθηση οδήγησε την ομοσπονδία στο σχηματισμό αμυντικού στρατιωτικού σώματος και στην οχύρωση των πόλεων⁴.

Από τον 5ο αιώνα π.Χ. η περιοχή της Κριμαίας ήταν ο κύριος προμηθευτής σιταριού της Αθήνας. Το αθηναϊκό κράτος, για να προστατεύσει τα εμπορικά του συμφέροντα σ' αυτή την πλούσια χώρα, έκτισε κατά μήκος των ακτών στρατιωτικές αποικίες στις οποίες εγκατέστησε 600 Αθηναίους κληρούχους. Η εμπορική, οικονομική και

στρατηγική σημασία, που είχε για την Αθήνα αυτή η περιοχή, αποδεικνύεται από την επίσκεψη του Περικλή το 453 π.Χ. Μ' αυτή τη ρεαλιστική πολιτική ο Περικλής εξασφάλισε τη θαλάσσια συγκοινωνία με τον Εύξεινο Πόντο, παγιώνοντας την ανεμπόδιστη εισαγωγή και εξαγωγή προϊόντων από και προς την Αττική⁵.

Η Τραπεζούντα κατά τον Pitton de Toumefort

**Ελληνικές πόλεις του
Εύξεινου Πόντου**

Καθοριστικό ρόλο στην εδραίωση του ελληνικού αποικισμού στην ευρύτερη περιοχή της βόρειας Θράκης έπαιξε η ίδρυση της Φιλιππούπολης το 341 π.Χ. από το βασιλιά της Μακεδονίας Φίλιππο Β', ο οποίος με τη συνετή πολιτική του πέτυχε την αρμονική συμβίωση των Ελλήνων με τις γηγενείς θρακικές εθνότητες. Η ίδια πολιτική και διπλωματική συμπεριφορά προς τους γηγενείς εφαρμόσθηκε και από τους διαδόχους του, ιδιαίτερα δε από τον Φίλιππο Ε'. Χάρη στην εποικιστική πολιτική τους, με ελληνικούς πληθυσμούς από τις παραλιακές πόλεις στην ενδοχώρα, ο όρος Θράκη απέκτησε γεωγραφική σημασία⁶. Η Φιλιππούπολη την περίοδο της ρωμαιοκρατίας έγινε πρωτεύουσα της επαρχίας Θράκης και αργότερα ο ενδιάμεσος εμπορι-

κός και πολιτισμικός σταθμός ανάμεσα στη Σιγγηδόνα (Βελιγράδι) και την Κωνσταντινούπολη. Ουσιαστικά η εξελληνισμένη και εκχριστιανισμένη Θράκη, λόγω της σπουδαίας γεωστρατηγικής της θέσης, δικαιωματικά θεωρούνταν το προάστιο της Βασιλίδας των πόλεων Κωνσταντινούπολης.

3. Κοινωνική και πολιτισμική ταυτότητα των αποικιών

Τους πρώτους αιώνες οι αποικίες διατηρούσαν σταθερά την κοινωνική και πολιτική οργάνωση της μητροπολιτικής τους προέλευσης. Οι ελληνικοί πληθυσμοί κρατούσαν με σεβασμό τις παραδόσεις, τα ήθη και τα έθιμα, τα πολεοδομικά δεδομένα και τους πολιτειακούς θεσμούς που είχαν φέρει από τη μη-

τρόπολη. Οι πόλεις είχαν μεταξύ τους αγαθές σχέσεις και πολλαπλασιάζονταν κυρίως στα παράλια μέρη αλλά και στην ενδοχώρα κοντά σε υδροφόρες περιοχές. Ο ιστορικός Ξενοφώντας στο έργο του «Κύρου Ανάβασις» περιγράφει με λεπτομέρεια τη ζωή των Ελλήνων στην Τραπεζούντα το 401 π.Χ., τονίζοντας ιδιαίτερα την πατροπαράδοτη φιλοξενία των Ελλήνων του Πόντου⁷.

Το ελληνικό εμπόριο και ο πολιτισμός αναπτύχθηκαν πολύ νωρίς στις αποικίες του Πόντου, ενώ οι πλουτοφόρες περιοχές πρόσφεραν πολύτιμα προϊόντα για την ελληνική οικονομία. Οι πρώτες ύλες, τα δημητριακά, η ξυλεία, το λινάρι, τα κτηνοτροφικά είδη, τα ψάρια και αργότερα τα προϊόντα από το πλούσιο υπέδαφος της περιοχής

(ασήμι, χαλκός, σίδηρος) αξιοποιήθηκαν με τον καλύτερο τρόπο προς όφελος και των δύο συναλλασσόμενων πλευρών.

Νόμισμα από τη Σινώπη του Πόντου

Μέχρι τα αλεξανδρινά χρόνια, όλες οι παραλιακές πόλεις, με κύρια την Τραπεζούντα, έμειναν ανεξάρτητες, αυτόνομες και αυτοδιοικούμενες, χάρη στη συνετή πολιτική τους. Σύμφωνα με τον Ηρόδοτο και τον Ξενοφώντα οι πόλεις αυτές δεν υποδουλώθηκαν ουσιαστικά

στους Πέρσες, αλλά μόνο τυπικά• ακόμη και κατά την περίοδο της δυναστείας των Αχαιμενιδών ήταν φόρου υποτελείς.

Την εποχή του Μεγάλου Αλεξάνδρου η Τραπεζούντα διατήρησε την αυτονομία και την ευημερία της, ενώ άλλες αποικίες, όπως η Φώκαια και η Μίλητος αντιμετώπισαν πολλά προβλήματα και τελικά μεταβλήθηκαν σε ερείπια⁸.

Στην ελληνιστική περίοδο οι ελληνικές πόλεις έφτασαν στο αποκορύφωμα της οικονομικής τους ανάπτυξης. Παράλληλα, οι σχέσεις ανάμεσα στο ελληνικό στοιχείο και τους γηγενείς λαούς συνέχιζαν να είναι στενές, με ευεργετικά αποτελέσματα στην κοινωνική και πολιτισμική εξέλιξη της ευρύτερης περιοχής.

Το δεύτερο αιώνα π.Χ. ιδρύθηκε το βασίλειο του Πόντου, το οποίο γνώρισε μεγάλη φήμη στα χρόνια της διακυβέρνησης του από τη δυναστεία των Μιθριδατών. Καθιερώθηκε τότε η ελληνική γλώσσα ως επίσημη γλώσσα επικοινωνίας των πολυάριθμων και πολύγλωσσων εθνοτήτων της Μ. Ασίας. Επίσης, σημειώθηκε ένας θρησκευτικός συγκρητισμός ανάμεσα στο ολυμπιακό δωδεκάθεο και τις θεότητες της Ανατολής, όπως φαίνεται και από τα αρχαιολογικά ευρήματα των ναών που οικοδομήθηκαν κατά την περίοδο εκείνη σε όλο τον Πόντο⁹.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα του συγκρητισμού αυτού είναι και η λατρεία του περσικής προέλευσης θεού Μίθρα, που χωρίς να εκλείψει ποτέ σταδιακά εξελληνίστηκε και συγχωνεύθηκε με τη λατρεία των

θεών Ήλιου, Απόλλωνα και Ερμή. Η παράλληλη λατρεία γηγενών και ελληνικών θεοτήτων οδήγησε στη σύνθεση του ελληνικού πνεύματος με τη σοφία της Ανατολής, κάτι που αποτέλεσε βασικό χαρακτηριστικό του μιθριδατικού βασιλείου και του πολιτισμού του.

Την πρώτη περίοδο της Ρωμαϊκρατίας, μετά το 63 π.Χ., όταν ο Ρωμαίος ύπατος Πομπήιος κατέλαβε την Τραπεζούντα, η οικονομική, εμπορική και πολιτική ακμή της μιθριδατικής περιόδου συνεχίστηκε, καθώς οι Έλληνες διατήρησαν την ελευθερία, την ανεξαρτησία και την αυτονομία τους. Η απουσία της κεντρικής ρωμαϊκής εξουσίας, που έδινε τη δυνατότητα στους Έλληνες να αναπτύξουν τις ποικίλες ικανότητές τους, και η υιοθέτηση του διοικητικού σχήματος οργάνωσης

των Μιθριδατών ενίσχυσαν την ελληνική παράδοση και το ελληνικό φρόνημα. Σύμφωνα με τον Πλίνιο, η δημοκρατική νομοθεσία και η φιλελεύθερη διοίκηση των Ρωμαίων κατά την πρώτη περίοδο εξασφάλιζαν μια εξαιρετικά επικερδή διοικητική και εμπορική διαχείριση, με αποτέλεσμα την οικονομική και πολιτισμική ευημερία των πόλεων, όπως βεβαιώνεται και από τα μνημεία που σώθηκαν. Τα κτίρια, οι ξενώνες, οι τάφοι μαρτυρούν τον πλούτο των πόλεων και αποδεικνύουν ότι η ελληνική τέχνη και επιστήμη καλλιεργούνταν συστηματικά σε όλες τις πόλεις του Πόντου.

Τη δεύτερη περίοδο της ρωμαϊκής αυτοκρατίας, η εφαρμογή της αυταρχικής διακυβέρνησης του Διοκλητιανού και των άλλων Ρωμαίων αυτοκρατόρων, από τον 3ο αιώνα μ.Χ.,

υπήρξε η αρχή μιας κρίσιμης περιόδου για τον Πόντο. Στα χρόνια του ανθύπατου Λίβιου, η Τραπεζούντα και οι άλλες ελληνικές πόλεις σταμάτησαν να αυτοδιοικούνται. Ακόμη και ο Μέγας Κωνσταντίνος, ο οποίος σε άλλους τομείς βοήθησε τον ελληνισμό της περιοχής, ως υπέρμαχος της συγκεντρωτικής πολιτικής, συγχώνευσε όλες τις τοπικές εξουσίες στην κεντρική κυβέρνηση της Κωνσταντινούπολης.

Β. Ο ΠΑΡΕΥΞΕΙΝΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟ

Μετά την ίδρυση της Κωνσταντινούπολης, ολόκληρος ο Πόντος χωρίστηκε σε τρεις γεωγραφικές περιφέρειες. Το δυτικό τμήμα που ονομάστηκε **Ελενόποντος** προς τιμή της μητέρας του Μ. Κωνσταντίνου περιελάμβανε τις πόλεις **Αμάσεια, Ιβώρα, Ευχάιτα, Ανδράπα, Ζάλιχα, Σινώπη και Αμισό**. Το ανατολικό τμήμα, στο οποίο υπάγονταν οι πόλεις **Νεοκαισάρεια, Κόμανα, Πολεμώνιον, Κερασούντα και Τραπεζούντα** ονομάστηκε **Πολεμωνιακός Πόντος** από το όνομα του διοικητή **Πολέμωνα**. Το τρίτο γεωγραφικό τμήμα, με πρωτεύουσα τη **Νικόπολη** και γνωστές πόλεις τη **Σεβάστεια, τα Σάταλα και τη Σεβα-**

στούπολη Αρμενιακού, που συμπεριλάμβανε μέρος του Πόντου και της Μικρής Αρμενίας, ονομάστηκε **Κολώνεια**.

Η γεωγραφική αυτή διαίρεση διατηρήθηκε έως τα χρόνια του Ιουστινιανού. Σ' αυτό το διάστημα ελάχιστη ήταν η ρωμαϊκή πολιτισμική επίδραση στον ελληνικό πληθυσμό. Ο ελληνισμός και ο χριστιανισμός ήταν οι παράγοντες που επηρέασαν το διοικητικό μηχανισμό και δημιούργησαν την ελληνοβυζαντινή αυτοκρατορία¹⁰. Κατά τη μακραίωνη περίοδο της Ρωμαιοκρατίας ανοικοδομήθηκαν τα ρωμαϊκά τείχη. Επίσης έγιναν λιμενικά έργα, νέα οικιστικά κτίρια και στρατόπεδα μέσα στην πόλη της Τραπεζούντας, για να φιλοξενηθεί η Πρώτη Ποντιακή Λεγεώνα. Οι Τραπεζούντιοι άρχισαν να συνειδητοποιούν τη σημασία

της πόλης τους στον άξονα Ανατολή-Κωνσταντινούπολη και το μεσολαβητικό τους ρόλο για τις σχέσεις της πρωτεύουσας με τα ομόθρησκα, συμμαχικά και πελατειακά κρατίδια της γειτονικής Γεωργίας¹¹.

1. Η διάδοση του χριστιανισμού

Ο χριστιανισμός διαδόθηκε στον Πόντο πολύ νωρίς από τους αποστόλους Ανδρέα και Πέτρο με πρώτο ιεραποστολικό σταθμό την Αμισό. Παρά τα σοβαρά προβλήματα που προκαλούσαν οι οπαδοί των άλλων θρησκειών και η ρωμαϊκή διοίκηση, ο χριστιανισμός κατόρθωσε να εδραιωθεί σε όλες τις επαρχίες του Πόντου. Στα χρόνια των αυτοκρατόρων Διοκλητιανού (284-305), Γαλέριου (306-311) και Μαξιμίνου (305-311), ο Πόντος πέ-

ρασε μια κρίσιμη εικοσαετία θρησκευτικών διωγμών, με αποτέλεσμα τη φυγή πολλών χριστιανών προς τις δύσβατες βουνοκορφές στο εσωτερικό της χώρας. Ωστόσο, οι συστηματικοί διωγμοί όχι μόνο δεν κατόρθωσαν να ανακόψουν τη διάδοση του χριστιανισμού αλλά και την ενέτειναν περισσότερο.

Μεγάλοι πνευματικοί πατέρες των χριστιανών του Πόντου υπήρξαν οι μάρτυρες Ευγένιος από την Τραπεζούντα, Ουαλεριανός από την Εδίσκη, Κανίδιος από την Τσολόσaina και Ακύλας από τη Γοδαΐνη της Χαλδίας. Η συμβολή του Ευγένιου, ειδικότερα, στην τελική επικράτηση του χριστιανισμού υπήρξε τόσο καθοριστική, ώστε ο μάρτυρας αυτός τιμάται ως πολιούχος της Τραπεζούντας¹² αλλά και ως κορυφαία θρησκευτική και πνευμα-

τική μορφή από όλους τους Έλληνες του Πόντου.

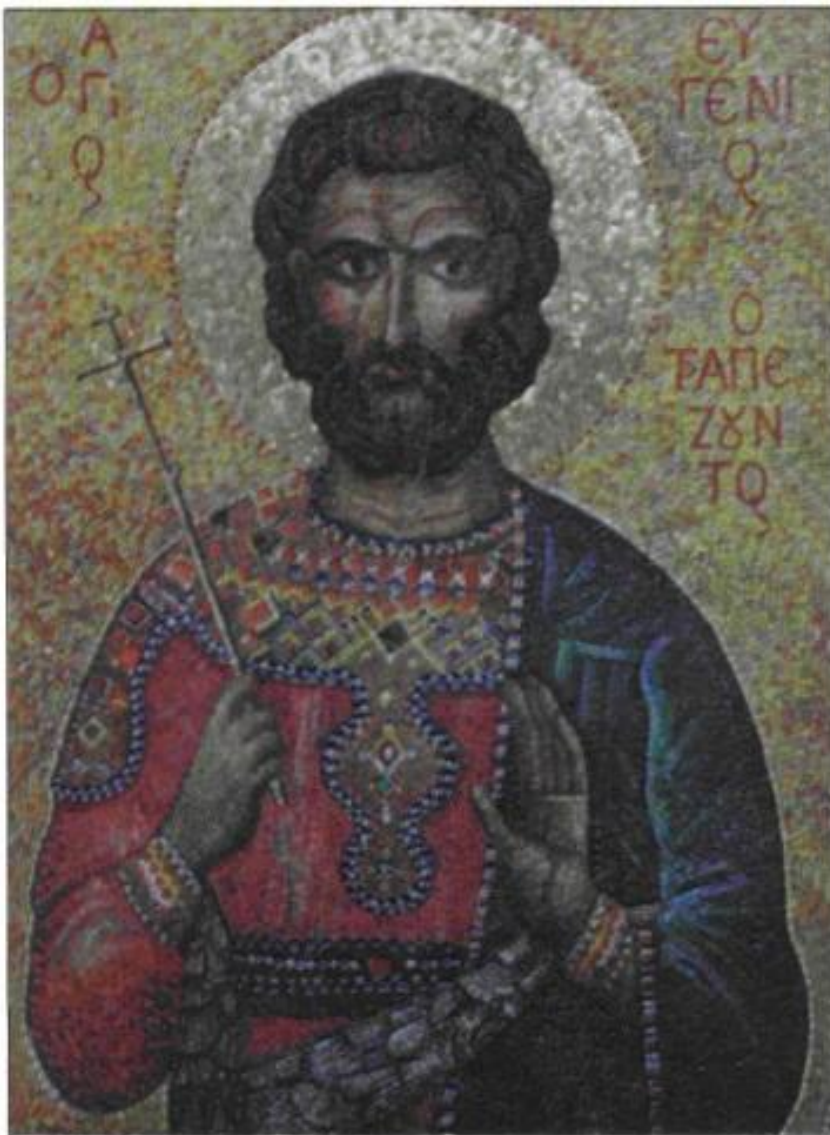
Στα χρόνια του Μ. Κωνσταντίνου, η εκκλησία του Πόντου οργανώθηκε διοικητικά και ιδρύθηκε η «Επισκοπή Τραπεζούντας εν τη ποντική διοικήσει», η οποία αργότερα εξελίχθηκε σε μητρόπολη με δεκαπέντε επισκοπές. Η εδραίωση του χριστιανισμού συνέβαλε ουσιαστικά στην ίδρυση πολλών χριστιανικών ναών και μοναστηριών, με κύρια του Αγίου Ιωάννου Βαζελώνος, της Παναγίας Σουμελά, του Αγίου Γεωργίου Περιστερεώτα και άλλα, τα οποία συνέβαλαν καθοριστικά στη διάδοση και τη διάσωση του χριστιανισμού και του ελληνισμού¹³.

Μετά το Μέγα Θεοδόσιο, ένα μέρος του ανατολικού Πόντου πέρασε στην εξουσία της δυναστείας των

**Περσών. Η περιοχή της Τραπεζού-
ντας και η επαρχία της Χαλδίας δεν
γνώρισαν την περσική κυριαρχία.
Με τη νίκη του Ιουστινιανού οι Πέρ-
σες εκδιώχτηκαν από τη Λαζία και
τις άλλες περιοχές του Πόντου, γε-
γονός που συνέβαλε στην ολοκλή-
ρωση της διάδοσης του χριστιανι-
σμού στον Πόντο, με τον εκχριστια-
νισμό της πολεμικής φυλής των
Τζάνων.**

**Στα χρόνια του Λέοντα Γ' του Ι-
σαύρου ο Πόντος ανάκτησε τη γε-
ωπολιτική, στρατιωτική και οικονο-
μική προνομιακή του θέση, επειδή
τα βυζαντινά στρατεύματα, λόγω
των συνεχών πολέμων με τους
Πέρσες, τους Τουρκομάνους και
τους Άραβες, είχαν ως κέντρο εφο-
διασμού την Τραπεζούντα. Ο πλη-
θυσμός της πόλης αυξήθηκε σημα-
ντικά και η Τραπεζούντα το 10ο μ.Χ.**

αιώνα έγινε σπουδαίος εμπορικός σταθμός. Όπως αναφέρουν και δύο σύγχρονοι Άραβες γεωγράφοι, ο Μασσουδή και ο Ισταχρή, η Τραπεζούντα εξελίχτηκε σε οικονομικό, πολιτικό και στρατιωτικό κέντρο του Πόντου, με αποτέλεσμα την ισχυροποίηση του ελληνισμού¹⁴.

Ψηφιδωτό του Αγίου Ευγενίου, πολιούχου της Τραπεζούντας και της Νέας Ρωμανίας

Η Ιερά μονή του Πόντου Παναγία Σουμελά πριν από την καταστροφή του 1922

Οι βυζαντινοί αυτοκράτορες, για την ενίσχυση των ανατολικών τους συνόρων, είχαν παραχωρήσει ιδιαίτερα προνόμια στους θεματάρχες του Πόντου, ακολουθώντας μια συνετή κοινωνική και φορολογική πολιτική, η οποία είχε ως αποτέλεσμα την ανάπτυξη αισθημάτων αφοσίωσης των ακριτικών πληθυσμών προς το βυζαντινό κράτος,

καθώς και προς την ιδιαίτερη πατρίδα τους. Πουθενά αλλού σε όλο το βυζαντινό χώρο δεν καλλιεργήθηκε τόσο πολύ ο κύκλος των ακριτικών τραγουδιών όσο στον Πόντο και την Καππαδοκία, γεγονός που επιβεβαιώνει την ουσιαστική προσφορά των ακριτών στη φύλαξη των βυζαντινών συνόρων, για το διάστημα που ίσχυε το προνομιακό καθεστώς. Η λαϊκή μούσα ξεχώρισε σε ανδρεία και αρετή το Διγενή Ακρίτα, του οποίου οι αγώνες συμβολίζουν τον αδιάκοπο αγώνα του ελληνισμού εναντίον όσων απείλησαν την ελευθερία του.

Τα προβλήματα για τη βυζαντινή αυτοκρατορία εμφανίστηκαν σταδιακά μετά τον 11ο αιώνα, καθώς η καταστροφή των αρμενικών κρατιδίων και η απέλαση των αρμενικών φύλων στην Καππαδοκία και την

Κιλικία ευνόησαν τις εισβολές των Σελτζούκων. Η αποφασιστική πολεμική επιχείρηση απομάκρυνσης των Σελτζούκων από τον αυτοκράτορα Ρωμανό (1067-1071) κατέληξε στην καταστροφική ήττα της μάχης του Μαντζικέρτ (26 Αυγούστου 1071), που είχε ως αποτέλεσμα την ελεύθερη επέλαση των Σελτζούκων. Οι Σελτζούκοι, ανεμπόδιστοι πλέον, κατέκλυσαν τη Μ. Ασία και δημιούργησαν ξεχωριστά κράτη, το σουλτανάτο του Ρουμ με πρωτεύουσα το Ικόνιο και το εμιράτο των Ντανισμενίδων με πρωτεύουσα τη Νεοκαισάρεια. Αυτήν την περίοδο της κρίσης το Βυζάντιο αδιαφόρησε για τα ανατολικά του σύνορα και άλλαξε την κοινωνική και φορολογική πολιτική του προς τους ακρίτες και τους θεματάρχες του Πόντου. Συγκεκριμένα, καταργήθη-

καν τα στρατιωτόπια (η παραχώρηση δηλαδή γεωργικών κλήρων στους στρατιώτες), η φορολογική απαλλαγή και τα άλλα ειδικά προνόμια, με αποτέλεσμα να γίνουν ανίσχυρα και ευάλωτα σε κάθε εχθρότα ανατολικά σύνορα του Βυζαντίου. Οι ακρίτες δεν είχαν πλέον λόγους να πολεμούν και πολλοί από αυτούς έφυγαν για πιο εύπορες περιοχές ή άλλαξαν επάγγελμα. Τότε ανεξαρτητοποιήθηκαν πολλοί από τους θεματάρχες και δούκες του Πόντου. Άλλοι πάλι αναγκάστηκαν να πολεμήσουν μόνοι τους για να ελευθερώσουν τις περιοχές τους από τους Σελτζούκους και τους άλλους ανατολικούς εχθρούς, χωρίς την οικονομική και στρατιωτική βοήθεια του Βυζαντίου. Από τους αγώνες αυτούς γνωστοί είναι οι ήρωες και τα κατορθώματα των

ανεξάρτητων Ποντίων θεματαρχών Θεοδώρου και Κωνσταντίνου Γαβρά και Γρηγορίου του Ταρωνίτη¹⁵.

2. Το κράτος των Μεγάλων Κομνηνών της Τραπεζούντας (1204-1461)

Το κράτος των Μεγάλων Κομνηνών της Τραπεζούντας ιδρύθηκε από τον Αλέξιο, απόγονο της αυτοκρατορικής δυναστείας των Κομνηνών, μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης (1204) από τους Φράγκους και το νέο διοικητικό κατακερματισμό του Βυζαντίου. Ο λαός του Πόντου αναγνώρισε τον Αλέξιο ως νόμιμο κληρονόμο της βυζαντινής αυτοκρατορίας, γιατί σεβάστηκε την καταγωγή, την ορθόδοξη πίστη του και, κυρίως, γιατί φοβήθηκε τις πολιτικές μεταβολές στην Κων-

σταντινούπολη, τους Φράγκους κατακτητές και τους Σελτζούκους, που καθημερινά τους προκαλούσαν.

Η αυτοκρατορία της Τραπεζούντας χάρη στη διπλωματική ευελιξία και τις πολιτικές και στρατηγικές ικανότητες των ηγεμόνων της απέκτησε μεγάλη δύναμη και με τους συνεχείς απελευθερωτικούς και αμυντικούς αγώνες των Κομνηνών ανέκοψε την τουρκική επέκταση προς τη Δύση. Παράλληλα, σημαντική υπήρξε και η πολιτισμική ακτινοβολία της αυτοκρατορίας αυτής.

Η Τραπεζούντα, κατά το 14ο αιώνα, υπήρξε κέντρο μελέτης της αστρονομίας και των μαθηματικών με ονομαστούς δασκάλους τον Γρηγόριο Χιονιάδη, τον Κωνσταντίνο Λουκύτη και τον κληρικό Μανουήλ. Από όλα τα μέρη του κό-

σμου πήγαιναν εκεί για να σπουδάσουν. Στη Σχολή της Τραπεζούντας δίδαξε επίσης ο βυζαντινός ποιητής Θεόδωρος Πρόδρομος, ο γνωστός στη νεοελληνική λογοτεχνία Φτωχοπρόδρομος, ενώ πολλοί ιστορικοί από την Τραπεζούντα, όπως ο Θεωνάς, ο Μιχαήλ Πανάρετος, ο Ανδρέας Λιβαδινός, ο μητροπολίτης Ιωσήφ Λαζαρόπουλος, έγραψαν αξιόλογες ιστορικές, φιλολογικές, εθνολογικές και γεωγραφικές πραγματείες.

Ο Αλέξιος Γ'
Κομνηνός
1349-1390 με τη
σύζυγο του
Θεοδώρα

Αργότερα, μετά την Άλωση της Τραπεζούντας από τους Οθωμανούς, το 1461, πολλοί λόγιοι εγκατέλειψαν την πόλη τους και κατέφυγαν στην Ευρώπη, όπου μεταλαμβάνοντας την ελληνική παιδεία και τις αξίες του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Ανάμεσα τους ξεχωρίζουν ο Βησσαρίων, που αργότερα έγινε Καρδινάλιος, και ο Γεώργιος ο Τραπεζούντιος που αναδείχθηκαν ως κορυφαίες πνευματικές φυσιογνωμίες και πρόδρομοι του ευρωπαϊκού Ανθρωπισμού.

Η Τραπεζούντα, ως πρωτεύουσα του παρευξείνιου ελληνισμού, εκτός από πνευματικό κέντρο υπήρξε και κόμβος εμπορικών ανταλλαγών ανάμεσα στις χώρες της Ανατολής και της Δύσης, με αποτέλεσμα στην αγορά της να συναντώνται λαοί από την Ασία και την Ευρώπη, οι

οποίοι μετέφεραν μια πολυχρωμία από γλώσσες, ενδυμασίες και θρησκείες.

Οι Μεγαλοκομνηνοί, οι οποίοι έφεραν τον τίτλο «**Βασιλείς και Αυτοκράτορες πάσης Ανατολής, Ιβήρων και Περαιτίας**», παρά το γεγονός ότι η πολιτική τους δεν ήταν άμοιρη λαθών, συνέβαλαν γενικά στην προστασία και την επιβίωση του ποντιακού ελληνισμού στο διάστημα των 257 χρόνων της εξουσίας τους¹⁶. Αξίζει επίσης να σημειωθεί ότι σε όλη αυτή την περίοδο η πολιτεία, η θρησκεία και η επιστημονική γνώση συνεργάστηκαν στον Πόντο αρμονικά, σε αντίθεση με τις θρησκευτικές και άλλες συγκρούσεις οι οποίες ταλαιπώρησαν κατά το ίδιο διάστημα τους ευρωπαϊκούς λαούς.

Γ. Ο ΠΑΡΕΥΞΕΙΝΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΤΕΡΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ

1. Ο μη τουρκοκρατούμενος παρευξεινίος Ελληνισμός

Πέρα από τις πρώτες ομαδικές εγκαταστάσεις των αρχαίων Ελλήνων σε όλη τη Μαύρη Θάλασσα, ο Καύκασος, η Γεωργία, η Νότια Ρωσία, η Μεσημβρινή Ρωσία, οι παραδουνάβιες περιοχές και οι βουλγαρικές ακτές του Εύξεινου Πόντου έγιναν σε όλη τη διάρκεια της οθωμανικής κυριαρχίας το καταφύγιο των Ελλήνων. Φτάνει να δει κανείς τη χρονολογική σειρά των αναγκαστικών μετακινήσεων, για να καταλάβει ότι ο υπόδουλος ελληνισμός κατέφευγε στη φιλόξενη ομόθρησκη

Ρωσία κάθε φορά που αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα επιβίωσης.

Η πρώτη νεότερη μαζική μετακίνηση έγινε μετά την κατάληψη της Τραπεζούντας, το 1461, όταν χιλιάδες Έλληνες κατέφυγαν στις περιοχές του Καυκάσου, του Αντικαυκάσου και της Μεσημβρινής Ρωσίας. Το 1625 ιδρύθηκε η ελληνική κοινότητα του Νιέζιν της Ουκρανίας από Έλληνες, στους οποίους οι ρωσικές αρχές (εξαιτίας της συμβολής τους στα κοινά και στην οικονομική ανάπτυξη της περιοχής) επέτρεψαν την ίδρυση ελληνικών δικαστηρίων, τη δημιουργία αυτόνομης ελληνικής διοίκησης, την ίδρυση ελληνικών σχολείων και εκκλησιών. Τους παραχώρησαν επίσης φορολογικά προνόμια, την άδεια ελεύθερου εμπορίου και άλλες ευεργετικές απαλλαγές.

Τα προνόμια αυτά που παραχωρήθηκαν και σε Έλληνες άλλων πόλεων, όπως της Πουτβίλ, της Μόσχας και του Κιέβου ενίσχυσαν, κατά τον Αδαμάντιο Κοραή, τις ελληνορωσικές σχέσεις.

Στα χρόνια της Αικατερίνης της Μεγάλης πολλοί Έλληνες της οθωμανοκρατούμενης Ελλάδας εγκαταστάθηκαν στη Νότια Ρωσία. Την περίοδο της αρχιεροσύνης του μητροπολίτου Θεοδοσίας Ιγνατίου, χάρη στα προνόμια πάλι της Αικατερίνης Β', ο ελληνισμός της Κριμαίας μετανάστευσε στα παράλια της Αζοφικής Θάλασσας, με αποτέλεσμα να πυκνώσει με χριστιανικό πληθυσμό την περιοχή. Στους νέους τόπους εγκατάστασης οι Έλληνες ίδρυσαν την πόλη Μαριούπολη, προς τιμήν της Παναγίας και 24 αμιγή ελληνικά χωριά, των οποίων

οι κάτοικοι διατηρούν ως τις ημέρες μας την εθνική τους συνείδηση, την ελληνική διάλεκτο και τον ελληνικό λαϊκό πολιτισμό.

Εκτός από τους εμπόρους και λογίους η φιλόξενη Ρωσία δέχτηκε στα εδάφη της και πολλούς αγωνιστές και καπετάνιους, που κατατάχτηκαν στο ρωσικό στρατό, φοίτησαν σε στρατιωτικές σχολές, διακρίθηκαν σε μάχες και αναδείχθηκαν ανώτερα και ανώτατα στελέχη του ρωσικού στρατού. Από τον μεγάλο κατάλογο των Ελλήνων αξιωματικών του ρωσικού στρατού ξεχωρίζουν τα ονόματα του Κρουτς, του Γοργόλη, του Ροδοφοινίκη, του Μωυσή Κρίσκη, του Παπαδόπουλου, του Περραιβού, του Κατσώνη, του Γεωργάκη Ολύμπιου, του Καραβιά, των Υψηλάντηδων¹⁷.

Στις αρχές του 19ου αιώνα οι Έλληνες εφοδίαζαν με εμπορεύματα σχεδόν όλες τις χώρες που εμπορεύονταν στα νερά της Ανατολής και είχαν τους εμπορικούς τους οίκους όχι μόνο σε όλα τα μεγάλα λιμάνια της Μεσογείου και της Μαύρης Θάλασσας, στη Βαλκανική Χερσόνησο και τη Μικρά Ασία, αλλά και στη Μόσχα, τη Βιέννη, το Παρίσι και το Λονδίνο.

Πέρα από το φιλελληνικό κίνημα του ρωσικού λαού, η ομόδοξη Ρωσία, βασικά για την προώθηση των δικών της συμφερόντων στα Βαλκάνια και την έξοδό της στη Μεσόγειο, έπαιξε σημαντικό ρόλο στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα του 1821. Το γεγονός αυτό ξύπνησε πάλι τα προαιώνια αισθήματα συμπάθειας και ελπίδας των υπόδουλων Ελλήνων προς το «ξανθόν γέ-

νος», τον ελευθερωτή Μόσκοβο, στον οποίο ο ελληνικός λαός αφιέρωσε πολλά τραγούδια του, χαρακτηρίζοντας τους Τσάρους νέους Μεσσίες, ως «τελειότατον δώρον εκ του Θεού καταπεμφθέν»¹⁸.

Στο πλευρό της Φιλικής Εταιρίας, όταν πια έγινε γνωστή, βρισκόταν η προοδευτική ρωσική κοινωνία, από την Οδησό ως το Κισινιόφ και το Κίεβο, η οποία υποστήριζε ανοιχτά τη δράση της. Στο σπίτι του δεκεμβριστή στρατηγού Μιχαήλ Ορλόφ, στο Κισινιόφ, σύχναζαν τα μέλη της Φιλικής Εταιρίας, οι Ρώσοι αξιωματικοί Β. Ραέφσκι, Κ. Οχότνικοφ, οι στρατηγοί Π. Πουοτσίν και Π. Πέστελ, ο μεγάλος ποιητής Α. Πούσκιν, για να συζητήσουν για τα διάφορα λογοτεχνικά, φιλοσοφικά και κυρίως πολιτικά θέματα.

Οι ελληνικές κοινότητες, που υπήρχαν σχεδόν σε όλες τις πόλεις της Ρωσίας, έγιναν πραγματικές εστίες προετοιμασίας του απελευθερωτικού αγώνα. Με πρωτοπόρο την Οδησσό και τα μέλη της Φιλικής Εταιρίας, τα ελληνικά εμπορικά πλοία μετέφεραν κρυφά στην Ελλάδα οπλισμό για την εξέγερση και χρηματική βοήθεια. Ανεκτίμητες ήταν οι υπηρεσίες που προσέφερε στον αγώνα ο μεγάλος Έλληνας πολιτικός της Ρωσίας και αργότερα ο πρώτος Κυβερνήτης της ανεξάρτητης Ελλάδας, ο Ιωάννης Καποδίστριας, στον οποίο νωρίτερα ο Τσάρος εμπιστεύθηκε το Υπουργείο Εξωτερικών της Ρωσίας.

Η ελληνική επανάσταση και λίγο αργότερα ο Α' ρωσοτουρκικός πόλεμος του 1828-29, έγιναν νέα αιτία εγκατάλειψης των πατρογονικών

εδαφών. Πάνω από 90.000 Πόντιοι, που φανερά εκδηλώθηκαν με το μέρος των Ρώσων, αναγκάστηκαν να φύγουν από τον τόπο τους, για να γλιτώσουν από τους φανατικούς ισλαμιστές¹⁹. Οι περισσότεροι πήγαν στην Τσάλκα της Γεωργίας, τη Μεσημβρινή και τη Νότια Ρωσία. Ο Κριμαϊκός πόλεμος του 1853-56, η αποκάλυψη των Κρυπτοχριστιανών και η συμπάθεια Ελλήνων του Πόντου προς τους Ρώσους, έγιναν αιτία νέων αναγκαστικών μετακινήσεων. Η μαζικότερη μετοικεσία ποντιακών πληθυσμών στις ρωσικές περιοχές έγινε αμέσως μετά τον Β' ρωσοτουρκικό πόλεμο του 1876. Υπολογίζεται ότι πάνω από 100.000 έφυγαν από τα πατρογονικά τους εδάφη προς την ομόθρησκη Ρωσία. Η τελευταία και δραματικότερη έξοδος έγινε το 1918, όταν οι ποντι-

ακοί πληθυσμοί του ανατολικού, κυρίως, Πόντου, περίπου 85.000, αναγκάστηκαν να ακολουθήσουν τα ρωσικά στρατεύματα που αποχωρούσαν, φοβούμενοι τις σφαγές και τις άλλες ταπεινώσεις²⁰.

Στις αρχές της Οκτωβριανής Επανάστασης ζούσαν, σύμφωνα με τις στατιστικές των ελληνικών κοινοτήτων της Ρωσίας και του ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών, περίπου 700.000 Έλληνες²¹. Περισσότερα από τριάντα ελληνικά έμμισθα και άμισθα προξενεία και υποπροξενεία ιδρύθηκαν την περίοδο 1890-1912, για την καλύτερη εξυπηρέτηση και επαφή των Ελλήνων της Ρωσίας με το εθνικό κέντρο, την Αθήνα. Το 1917 φοιτούσαν στα ελληνικά σχολεία 50.000 περίπου μαθητές και μαθήτριες. Οι ελληνικές κοινότητες, τα φιλανθρωπικά και

φιλεκπαιδευτικά ιδρύματα, βοήθούσαν ουσιαστικά στη διατήρηση της εθνικής συνείδησης, του ελληνικού λαϊκού πολιτισμού, της γλώσσας και του προσανατολισμού στο Οικουμενικό Πατριαρχείο της Κωνσταντινουπόλεως και όχι της Μόσχας. Ωστόσο την εμμονή τους στην ορθόδοξη ελληνική παράδοση και πίστη οι Έλληνες την πλήρωσαν, ιδιαίτερα μετά το 1937, με διώξεις, εκτοπίσεις και θανατικές καταδίκες από τις σταλινικές κυβερνήσεις²².

2. Ο βορειοδυτικός παρευξείνιος ελληνισμός

Ο γεωγραφικός χώρος του βορειοδυτικού Ευξείνου Πόντου αποτελούσε ακόμη και στα πιο δύσκολα χρόνια της βουλγαρικής κυριαρ-

χίας και της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας σημαντική εστία της πνευματικής, οικονομικής και εμπορικής δραστηριότητας του ελληνικού στοιχείου. Σε όλη τη διάρκεια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας πολλοί ομογενείς φεύγοντας από τον ελλαδικό χώρο, λόγω των καταπιέσεων, των διώξεων και των αθρόων εγκαταστάσεων μουσουλμάνων εποίκων, ιδιαίτερα στα πεδινά και τα εύφορα μέρη, βρήκαν καταφύγιο στα γνώριμα φιλόξενα αρχαιοελληνικά θρακικά και παραδουνάβια οικιστικά κέντρα. Στις ασφαλέστερες αυτές περιοχές δεν ήταν λίγοι εκείνοι που κατάφεραν να μεγαλοουργήσουν και να πετύχουν σε όλους τους τομείς.

Η επιβλητική παρουσία στον Εύξεινο Πόντο της ελληνικής ναυτιλίας κατά τον 19ο αιώνα, ιδιαίτερα δε

μετά το ναυτικό αποκλεισμό της Ρωσίας, ενίσχυσε οικονομικά, πνευματικά, εμπορικά και δημογραφικά τον παρευξείνιο ελληνισμό. Μεγάλο μέρος των εισαγωγών και των εξαγωγών πέρασε στην κατοχή των Ελλήνων εφοπλιστών, πλοιοκτητών και εμπόρων, γεγονός που ευνόησε καθοριστικά την αλματώδη ανάπτυξη των ελληνικών ναυτιλιακών, εμπορικών, βιομηχανικών, οικονομικών και αγροτικών επιχειρήσεων, την αναζωγόνηση των παλαιότερων ελληνικών οικιστικών κέντρων και τη συγκρότηση νέων κοινοτήτων. Η στρατηγική θέση της Φιλιππούπολης, που συνέχιζε να είναι το κεντρικότερο σημείο της οδικής αρτηρίας Βελιγραδίου-Κωνσταντινούπολης, της έδωσε το προνόμιο να αναπτυχθεί δημογραφικά και να

γίνει το τρίτο αστικό κέντρο της Θράκης μετά την Κωνσταντινούπολη και την Αδριανούπολη. Οι μαζικές μετακινήσεις ελληνικών πληθυσμών τον 17ο και τον 18ο αιώνα από την Ήπειρο, τη Θεσσαλία και τη Μακεδονία προς την περιοχή της Φιλιππούπολης ενίσχυσαν τον ελληνικό χαρακτήρα της πόλης, συνεχίζοντας τη βυζαντινή παράδοση που ήταν ριζωμένη μεταξύ των κατοίκων της. Ανάλογη ήταν και η δημογραφική, οικονομική, εμπορική, πολιτιστική και εκπαιδευτική ανάπτυξη της Βάρνας, η οποία χάρη στο λιμάνι της κατόρθωσε να γίνει από τις αρχές του 19ου αιώνα το σπουδαιότερο διαμετακομιστικό κέντρο της Βόρειας Θράκης, της Βουλγαρίας και της Βλαχίας με την Κωνσταντινούπολη.

Αλματώδη άνοδο χάρη στη ναυτιλιακή τους δραστηριότητα, το εμπόριο, τη βιοτεχνία και τη γεωργία είχαν και οι Έλληνες του Πύργου, της Αγχιάλου, της Μεσημβρίας, της Σωζόπολης, της Μήδειας, του Βασιλικού και της Αγαθούπολης. Η οικονομική ανάπτυξη των Ελλήνων βάδιζε παράλληλα με την εκπαιδευτική αναγέννηση και την ανάπτυξη της εθνικής και θρησκευτικής συνείδησης, γεγονός που επιβεβαιώνεται από την αθρόα συμμετοχή τους σε όλα τα επαναστατικά κινήματα εναντίον του οθωμανικού ζυγού. Δεν ήταν λίγοι επίσης οι μεγάλοι ευεργέτες που διέθεσαν την τεραστία περιουσία τους στον απελευθερωτικό αγώνα αλλά και στη βελτίωση των συνθηκών ζωής όλων των λαών της ευρύτερης περιοχής. Σύμβολο αυτής της πολιτικής

και μέλος της Φιλικής Εταιρείας ήταν ο ευεργέτης Γρηγόριος Μαρασλής.

Το ειρηνικό πολυεθνικό κλίμα διατηρήθηκε έως τη συνθήκη του Βερολίνου, το 1878. Ο βίαιος εκβουλγαρισμός της διοικητικής και δικαστικής εξουσίας, η καταπάτηση του «**Οργανικού νόμου**», που υπογράφηκε το 1879 και αναφερόταν στην ισονομία και την ισοπολιτεία των εθνικών μειονοτήτων, ο οικονομικός αφανισμός από τη δυσβάσταχτη φορολογία και κυρίως η γλωσσική και η θρησκευτική καταπίεση διευκόλυναν τη διαδικασία της τελικής εξόντωσης του ελληνισμού της Βόρειας Θράκης. Το ανθελληνικό κλίμα της περιόδου 1885-1906 συνέβαλε αναπόφευκτα στην εθνολογική αφομοίωση του ελληνισμού και στην οριστική αποκοπή

του από τις πατρογονικές του εστί-
ες²³.

Παράλληλη ήταν, έως τις αρχές του 20ού αιώνα, η πορεία και του ελληνισμού της Βλαχίας, της Μολδαβίας, της Δοβρουτσάς και της Βεσσαραβίας. Η Βραΐλα, το Ιάσιο, το Γαλάτσι, η Κωνσταντζα, η Τούλτσα, η Σουλίνα, το Ισμαήλ και το Βουκουρέστι είχαν οργανωμένες ελληνικές κοινότητες με έντονη οικονομική, εμπορική, ναυτιλιακή και πνευματική παρουσία. Η ίδρυση των Ελληνικών Ακαδημιών στις παραδουνάβιες ηγεμονίες δημιούργησε εστίες προοδευτικού πνεύματος που κάλυψαν το κενό της ανώτερης ελληνικής εκπαίδευσης σε όλη τη νοτιοανατολική Ευρώπη. Η συμμετοχή σ' αυτές Ελλήνων, Ρουμάνων και Βουλγάρων σπουδαστών έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην

εξέλιξη των πνευματικών και πολιτικών καταστάσεων στα Βαλκάνια. Όμως λόγοι πολιτικοί και εθνικοί συνέβαλαν στις αρχές του αιώνα μας στην παρακμή του ελληνικού πολιτισμού και των ελληνικών κοινοτήτων.

Η ένταση στις ελληνορουμανικές σχέσεις εξαιτίας του Κουτσοβλαχικού Ζητήματος το 1905 επηρέασε αρνητικά τη θέση των Ελλήνων. Πολλοί Έλληνες αναγκάστηκαν να καταφύγουν στην Ελλάδα ή να αναζητήσουν σε άλλες χώρες καλύτερες συνθήκες επαγγελματικής αποκατάστασης. Παρά τις δύσκολες συνθήκες, ως τη στιγμή που η Ρουμανία ανακηρύχθηκε σε λαϊκή δημοκρατία (1948), συνέχιζαν να ζουν εκεί περισσότεροι από 100.000 Έλληνες. Μετά το 1948 για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, η πολιτική που

ακολούθησε το ρουμανικό κράτος συνέβαλε στον περιορισμό της παρουσίας του ελληνισμού στη Ρουμανία.

3. Η οθωμανοκρατία στον Πόντο

Με την άλωση της Πόλης το 1453 και της Τραπεζούντας το 1461, αρχίζει και για τον ποντιακό ελληνισμό η περίοδος της οθωμανικής κυριαρχίας. Το παλάτι των Κομνηνών μετατράπηκε σε στρατώνα γενιτσάρων, όπου οκτακόσιοι νέοι έγιναν γενίτσαροι. Ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολη. Η μητρόπολη των Κομνηνών, η Παναγία η Χρυσοκέφαλος, έγινε τζαμί, ενώ πολλοί Έλληνες των πλούσιων παραλιακών πόλεων και των χωριών πήραν το δρόμο της εξόδου

και της προσφυγιάς. Άλλοι μετοίκησαν στα παράλια της μεσημβρινής και της νότιας Ρωσίας, άλλοι στις παραδουνάβιες περιοχές και άλλοι στις δύσβατες ορεινές περιοχές του εσωτερικού Πόντου, κτίζοντας καινούρια ελληνικά χωριά και πόλεις, οι οποίες εξελίχτηκαν σε πολιτισμικά κέντρα και έγιναν καταφύγιο για όσους Έλληνες καταδιώκονταν²⁴.

Οι εσωτερικές και οι εξωτερικές μετοικεσίες μπορεί να αλλοίωσαν την πληθυσμιακή κοινωνική και οικονομική δομή της ελληνικής κοινωνίας, αλλά δεν μπόρεσαν να την τραυματίσουν θανάσιμα, γιατί τα μόνιμα όπλα του ελληνισμού: η θρησκεία, η γλώσσα και η μακραίωνη ελληνική πολιτιστική παράδοση αντιστάθηκαν στην οσμανική βία. Έτσι οι Πόντιοι της Διασποράς,

παρά τις δυσμενείς συνθήκες της μετοικεσίας τους, ανέδειξαν σημαντικές προσωπικότητες, όπως ήταν λ.χ. ο αρχηγός της Φιλικής Εταιρίας και πρωτεργάτης της Επανάστασης του 1821, ο Αλέξανδρος Υψηλάντης και ο αδελφός του Δημήτριος Υψηλάντης²⁵.

Η περίοδος της οθωμανικής κυριαρχίας υπήρξε, πράγματι, για τους Έλληνες του Πόντου ιδιαίτερα οδυνηρή. Οι ασφυκτικές πιέσεις των κατακτητών ανάγκασαν πολλούς να αλλαγοπιστήσουν, για να διασώσουν τη ζωή, την τιμή και την περιουσία τους και των οικογενειών τους²⁶.

Στα δύσκολα χρόνια που πέρασε ο ποντιακός ελληνισμός υπήρξαν αρκετοί που δεν υποχώρησαν στις πιέσεις, αφήφησαν τους κινδύνους και πλήρωσαν με το θάνατο τους

αυτή τη στάση τους. Πρόκειται για τους **Νεομάρτυρες**, που εκτελέστηκαν ατιμωτικά, γιατί αρνήθηκαν να αλλαξοπιστήσουν, καθώς και για τους κλέφτες και τους αντάρτες του Πόντου, που κατέφυγαν στις δυσπρόσιτες βουνοκορφές (Σάντα, Ματσούκα, Νικόπολη κ.α.) και ανέπτυξαν με μεγάλη επιτυχία ένοπλη δράση εναντίον των κατακτητών²⁷.

Άποψη των ναυπηγείων της Ινέπολης του Πόντου

Τους πρώτους αιώνες της οθωμανικής κυριαρχίας δεν εκδιώχθηκαν μόνο οι Έλληνες του Πόντου αλλά κινδύνευσε πολλές φορές σοβαρά και ο πολιτισμός τους. Έτσι το 1764 η Κερασούντα, εξαιτίας του εμφυλίου πολέμου των τοπικών τυραννίσκων, καταστράφηκε ολοσχερώς. Την ίδια τύχη είχε και η κωμόπολη Κόραλλα το 1811, ενώ η Τραπεζούντα συρρικνωνόταν συνεχώς από την πείνα και την εξαθλίωση. Οι σκληρές συνθήκες της ζωής, υπό το καθεστώς της οθωμανικής διοίκησης, ανάγκαζαν τις περισσότερες ελληνικές οικογένειες να μετακινούνται προς τα βουνά του Πόντου.

Η ισοπεδωτική καταστροφή που επέφεραν οι Οσμανλήδες στις κατακτημένες περιοχές και η εξάντληση των λαφύρων οδήγησαν σταδι-

ακά στην οικονομική και κοινωνική αναδίπλωση του ποντιακού ελληνισμού. Η έλλειψη του εργατικού δυναμικού και η διοικητική αποδιοργάνωση ανάγκασαν τους κατακτητές να ανεχθούν τους ελληνοχριστιανούς που απέμειναν στην ύπαιθρο και τις μικρές πόλεις. Έτσι κοντά στους τεχνίτες και τους άλλους εκπροσώπους των παραγωγικών τάξεων βρήκαν καταφύγιο και οι συγγενείς και οι συγχωριανοί τους.

Από τις αρχές του 17ου αιώνα, λοιπόν, ο ελληνισμός του Πόντου άρχισε να ξαναριζώνει στον τόπο του, να ξαναβρίσκει τον εαυτό του και να χρησιμοποιεί το πνεύμα και τις ικανότητές του. Τη θέση των Ελλήνων ενίσχυσαν πολύ τα μοναστήρια και τα μεταλλεία του Πόντου, που ήταν γνωστά από την

πρώιμη βυζαντινή εποχή. Η συστηματική εκμετάλλευση των μεταλλείων είχε αρχίσει στις αρχές του 16ου αιώνα. Οι Έλληνες μεταλλωρύχοι είχαν αποκτήσει μια σχεδόν μονοπωλιακή θέση σε όλους τους τομείς των ορυχείων. Γι' αυτόν τον λόγο έγιναν αναντικατάστατοι στην αυτοκρατορία και η Πύλη αναγνώρισε αμέσως τη σημασία που είχαν τα ορυχεία αργύρου, μολύβδου και χρυσού στην ποντιακή ενδοχώρα.

Οι σουλτάνοι, που χρειάζονταν χρήματα για τη συνέχιση των κατακτητικών τους πολέμων, έθεσαν όλα τα ορυχεία και μεταλλουργεία υπό την εποπτεία τους. Πρώτος ο Μουράτ Α' (1574-1595) κρατικοποίησε τις στοές και τις εγκαταστάσεις επεξεργασίας, εξασθενίζοντας έτσι οικονομικά και πολιτικά τη δύναμη

των τοπικών τυραννίσκων, η αλαζονεία και η απληστία των οποίων απέβαινε εις βάρος της ζωής, της προσωπικής ελευθερίας και της περιουσίας των Ελλήνων²⁸. Τα προνόμια που δόθηκαν στους μεταλλωρύχους οδήγησαν πολλούς χριστιανούς στις ποντιακές κοινότητες των ορυχείων, ενώ ανάλογα προνόμια είχαν επίσης όσοι δούλευαν στα ναυπηγεία.

4. Οι κρυπτοχριστιανοί του Πόντου

Η μεγάλη πλειοψηφία του ποντιακού ελληνισμού συνέχιζε να ζει κάτω από άθλιες και ταπεινωτικές συνθήκες, οι οποίες μοιραία οδηγούσαν αναγκαστικά στο δρόμο του εξισλαμισμού.

Στη μακραίωνη περίοδο της οθωμανικής κυριαρχίας πολλοί χριστιανοί αντιστάθηκαν στην πίεση που τους ασκήθηκε για να αλλαξοπιστήσουν. Αυτοί ήταν οι Κρυπτοχριστιανοί ή Κλωστοί ή Κρυφοί ή Γυριστοί ή Τενεσούρηδες. Επρόκειτο για λαθρόβιους χριστιανούς που αναγκάστηκαν να δεχτούν εξωτερικά μόνο τον ισλαμισμό, διατηρώντας στα βάθη της ψυχής τους τη χριστιανική πίστη και, όπου οι συνθήκες το επέτρεπαν, την ελληνική γλώσσα. Διατήρησαν έτσι τη θρησκευτική τους πίστη και την ελληνική τους ταυτότητα, με όλους τους κινδύνους που συνεπαγόταν αυτό για τους ίδιους και τις οικογένειες τους. Το μεγαλύτερο μέρος των Κρυπτοχριστιανών έζησε και ζει ακόμη στον Πόντο, ενώ σε μικρότερη κλίμακα το φαινόμενο του

κρυπτοχριστιανισμού παρατηρήθηκε επίσης στην Αλβανία, την Κύπρο, την Κρήτη, την Κωνσταντινούπολη, την Καππαδοκία και τα νησιά του Αιγαίου.

Μεταβυζαντινὴ μικρογραφία που εικονίζει τὴ βίαιη μετοικεσία τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου τὴν περίοδο τῆς οθωμανοκρατίας

Ἡ διαφύλαξη ἀπὸ γενιά σε γενιά τῆς μυστικῆς τοῦς χριστιανικῆς ἰδιότητος ἀποτελεῖ ἱστορικὰ ἀξιο-

θαύμαστο φαινόμενο, δεδομένου ότι τυχόν αποκάλυψή της επέσυρε αυστηρότατες τιμωρίες από την πλευρά της οθωμανικής εξουσίας. Πρέπει να σημειωθεί, πάντως, ότι οι Κρυπτοχριστιανοί, όπως και οι Νεομάρτυρες, είχαν την αμέριστη υποστήριξη των μεγάλων μοναστηριών του Πόντου. Χάρη στη διπλωματία των Ηγουμένων τους, τα μοναστήρια αυτά έσωσαν πολλές φορές ηθικά, πνευματικά, εθνικά και σωματικά τους καταδιωκόμενους χριστιανούς²⁹.

Το φαινόμενο της «αποκρυφίας», που συνεχίζεται μέχρι σήμερα, αποκαλύφθηκε για πρώτη φορά επίσημα το 1856. Οι Κρυπτοχριστιανοί του Πόντου εκμεταλλευόμενοι την έκδοση του σουλτανικού διατάγματος «Χάτι Χουμαγιούν», που υποσχόταν θρησκευτική και πολιτι-

κή ελευθερία σε όλους τους υπηκόους της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, συγκεντρώθηκαν το Μάρτιο του 1857 στη Μονή της Θεοσκεπάστου και εκεί ορκίστηκαν να αγωνιστούν μέχρι την τελική νίκη, αφήφώντας την εξορία, το θάνατο και τα άλλα βασανιστήρια με τα οποία τους εκβίαζαν οι οθωμανικές αρχές. Η αντιπροσωπευτική επιτροπή, που ορίστηκε από τους Κρυπτοχριστιανούς, με επιστολή της προς τις πρεσβείες των Μεγάλων Δυνάμεων, προς Πατριαρχείο και προς την Υψηλή Πύλη πέτυχε να αναγνωρισθούν επίσημα οι πρώτοι Κρυπτοχριστιανοί ως χριστιανοί.

Το 1856 η επιτόπια έρευνα που έγινε στην περιοχή του Πόντου για την καταγραφή των κρυφών χριστιανών είχε ως αποτέλεσμα μια Έκθεση, η οποία σήμερα βρίσκεται

στα αρχεία του Foreign Office και βεβαιώνει το μεγάλο αριθμό των Κρυπτοχριστιανών κατοίκων. Παρά τη διακοπή της έρευνας από τις οθωμανικές αρχές, λόγω του φόβου μήπως επεκταθεί ο εκχριστιανισμός και ο εξελληνισμός της περιοχής, οι κάτοικοι πολλών περιοχών (Κρώμνης, Ματσούκας, Σουρμένων, Σάντας, Ιμέρας) σήκωσαν τη σημαία της εθνοθρησκευτικής επανάστασης³⁰.

Το 1857 οι επιτροπές που δημιουργήθηκαν κατέγραψαν 30.000 κρυφούς χριστιανούς, ενώ ολόκληρα χωριά το ένα μετά το άλλο αποκάλυπταν το μυστικό τους³¹. Η πρώτη αυτή διπλωματική νίκη του 1857, στην οποία συμμετείχαν ενεργά και οι αντιπρόσωποι των Μ. Δυνάμεων, προκάλεσε τη διαμόρφωση νέου εχθρικού κλίματος απέ-

ναντι στους χριστιανούς, όπως περιγράφουν και οι Εκθέσεις των υποπροξένων Τραπεζούντας Κυπριώτη και Συναδινού προς το Υπουργείο Εξωτερικών της Ελλάδας και προς το μητροπολίτη Τραπεζούντας Κωνστάντιο.

Οι οθωμανικές αρχές, θορυβημένες από το ενδεχόμενο γενίκευσης του εκχριστιανισμού και του εξελληνισμού ολοκλήρου του Πόντου, έλαβαν μέτρα εις βάρος όσων είχαν αναγνωριστεί ως χριστιανοί. Το επαχθέστερο από τα μέτρα αυτά ήταν η στρατολόγηση, η οποία ισοδυναμούσε για τους κρυπτοχριστιανούς με θανατική καταδίκη στα οθωμανικά στρατόπεδα, όπου τους αντιμετώπιζαν ως αρνησίθρησκους. Για το λόγο αυτό οι περισσότεροι Κρυπτοχριστιανοί αναγκάστηκαν να καταφύγουν στην ομό-

θηρσκη Ρωσία. Στα αρχεία του Υπουργείου Εξωτερικών της Ρωσίας στη Μόσχα υπάρχουν πολλές εκθέσεις που αναφέρονται στο δράμα των κρυπτοχριστιανών³².

Το 1910 η νεοτουρκική βουλή αναγκάστηκε να αναγνωρίσει μια μεγάλη κατηγορία κρυπτοχριστιανών ως γνήσιους χριστιανούς. Οι περισσότεροι όμως από αυτούς δεν κατόρθωσαν να επωφεληθούν από την αναγνώριση αυτή, καθώς εγκλωβίστηκαν σε πολύπλοκες γραφειοκρατικές διαδικασίες.

Η αναπάντεχη έκβαση ιστορικο-πολιτικών γεγονότων, όπως του Κρητικού Ζητήματος και των Βαλκανικών πολέμων, που έφεραν αντιμέτωπες την Ελλάδα και την Τουρκία και, τέλος, ο Ά Παγκόσμιος πόλεμος, η Μικρασιατική εκστρατεία και η αναγκαστική ανταλλαγή

των πληθυσμών βρήκαν απροετοίμαστους τους κρυπτοχριστιανούς. Το δικαίωμα που είχαν κατακτήσει με τον νόμο του 1910 δεν πρόφτασαν να το εκμεταλλευτούν. Οι φοβεροί διωγμοί και η μεθοδευμένη εξόντωση του ποντιακού ελληνισμού κατά την περίοδο αυτή ανάγκασαν τους κρυπτοχριστιανούς να αναβάλουν την αποκάλυψη και την αλλαγή των ονομάτων και της θρησκείας τους για πιο ήρεμες ημέρες, οι οποίες, ωστόσο, δεν ήρθαν ποτέ. Γι' αυτόν τον λόγο, η ανταλλαγή των πληθυσμών, που έγινε με βάση μόνο τις θρησκευτικές πεποιθήσεις, τους βρήκε από την άλλη πλευρά, αφού ήταν καταγεγραμμένοι μονάχα με τα μουσουλμανικά ονόματά τους.

Σύμφωνα με τις εκθέσεις του Οικουμενικού Πατριαρχείου, αλλά και

του Υπουργείου Εξωτερικών της Ελλάδας, το 1914 επίσημα καταγεγραμμένοι ήταν 43.000 κρυπτοχριστιανοί³³.

Δ. Ο ΠΑΡΕΥΞΕΙΝΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΟ 19ο ΚΑΙ 20ο ΑΙΩΝΑ

1. Οικονομική και πνευματική ανάπτυξη

Το δυσμενές κλίμα για τους υπόδουλους Έλληνες, που είχε διαμορφωθεί στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, κατά τη διάρκεια της Επανάστασης του 1821, άρχισε σταδιακά να υποχωρεί μετά την παραχώρηση των ειδικών προνομίων, γνωστών στην παγκόσμια ιστορία με τους νομικούς όρους «Χάτι Σερίφ» (1839) και «Χάτι Χουμαγιούν» (1856).

Η θεωρητική ισονομία και η θρησκευτική ελευθερία μαζί με την ανάπτυξη του εμπορίου και της οικονομίας οδήγησαν στη δημογραφική αύξηση του ποντιακού πλη-

θυσμού, στην καλλιέργεια της ελληνικής παιδείας και στην ανάπτυξη της νεοελληνικής συνείδησης³⁴.

Ο ποντιακός ελληνισμός εγκατέλειψε τα κρησφύγετά του και κατέβηκε στις παραλιακές περιοχές, όπου έκτισε καινούρια χωριά, εκκλησίες και σχολεία. Σε σύντομο χρονικό διάστημα πήρε ξανά στα χέρια του το εμπόριο ολόκληρου του Εύξεινου Πόντου και της ενδοχώρας, ενώ η Τραπεζούντα ξαναβρήκε τις παλιές της δόξες.

Το μέλλον της περιοχής προβλεπόταν ευοίωνο, χάρη στην εύφορη χώρα με την πλούσια βλάστηση, τις απέραντες δασικές εκτάσεις με έλατα, πλατάνια, πεύκα και άλλα δέντρα που κάλυπταν τις περιοχές της Σινώπης, της Τρίπολης, της Κερασούντας, της Τραπεζούντας και των Σουρμένων. Στην

Κερασούντα είχαν ιδρυθεί εργοστάσια ατμοπριόνων για την παραγωγή ξυλείας από έλατα. Μεγάλη σπουδαιότητα επίσης είχε η λεπτοκαρυά που εξαγόταν στο Αμβούργο, την Τεργέστη, τη Ν. Υόρκη και τη Ρωσία.

Μεταφορά καπνών της Μπάφρας με καμήλες

Η γεωργική οικονομία στηριζόταν κυρίως στο σιτάρι, το καλαμπόκι, το κριθάρι, τα όσπρια, τα

πορτοκάγια, τα γεώμηλα και τα εξαίρετα καπνά, ιδιαίτερα των περιοχών της Αμισού και της Μπάφρας. Τα τυροκομικά προϊόντα του Πόντου ήταν και είναι επίσης δημοφιλή στις αγορές της Κωνσταντινούπολης και των άλλων μεγαλουπόλεων.

Προς το βορά η οροσειρά Παρυάδρου, πλούσια σε μεταλλευτικά κοιτάσματα, έδωσε τη δυνατότητα δημιουργίας μεταλλείων αργύρου, χαλκού και μολύβδου στις περιφέρειες της Αργυρούπολης και της Τρίπολης. Εξίσου αναπτυγμένη ήταν η βιοτεχνία στο χώρο της χρυσοχοΐας, της σιδηρουργίας, και της χαλκουργίας, καθώς επίσης και η βιομηχανία της ναυπηγικής.

Η κυρία πλουτοπαραγωγική πηγή στα παράλια του Ευξείνου Πόντου ήταν το διαμετακομιστικό ε-

μπόριο με κυριότερα λιμάνια την Αμισό, την Τραπεζούντα, την Κερασούντα, την Οδησσό, τη Βραΐλα, το Νοβοροσίски και τη Σεβαστούπολη.

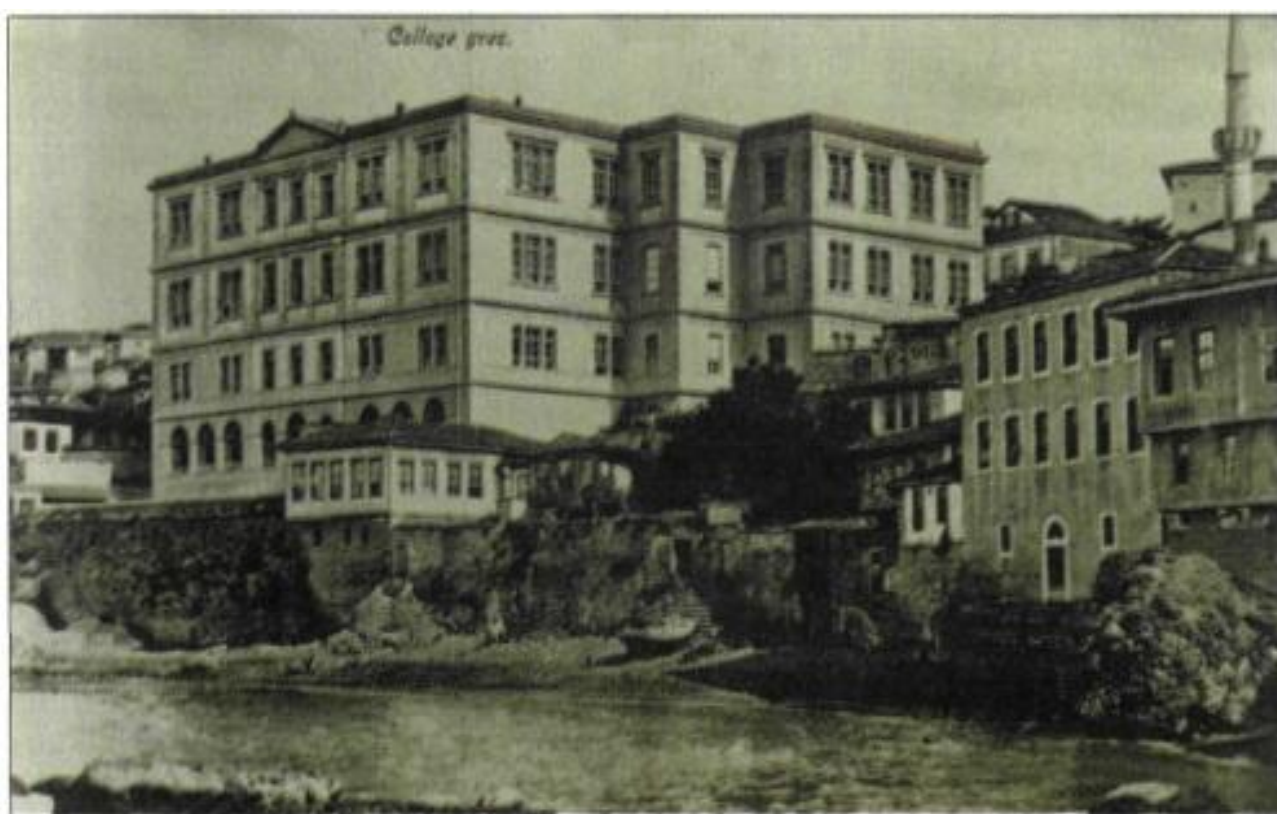
Κατά τη διάρκεια του πολέμου οι Νεότουρκοι με διάφορους τρόπους προσπαθούσαν να απομακρύνουν και να περιορίσουν το εμπόριο των χριστιανών, οι οποίοι για να επιβιώσουν συνεργάστηκαν με τις τοπικές μουσουλμανικές εθνότητες. Η Τραπεζούντα μέχρι το 1869 έλεγχε το 40% του εμπορίου της Περσίας και το διαμετακομιστικό εμπόριο απέφερε κέρδος περίπου 200.000.000 φράγκα το χρόνο³⁵.

Οι ελληνικές επιχειρήσεις διέθεταν εμπορικά υποκαταστήματα και πρακτορεία μεταφορών στη Ρωσία, την Περσία, την Αγγλία, την Κωνσταντινούπολη, τη Μασσαλία και

σε άλλες μεγάλες πόλεις της Ευρώπης. Η Τραπεζούντα αποτελούσε το σταυροδρόμι της εμπορικής κίνησης μεταξύ Δύσης και Ανατολής μέχρι το 1869 που ολοκληρώθηκε η διάνοιξη της Διώρυγας του Σουέζ, οπότε άρχισε η σταδιακή παρακμή του λιμανιού της. Ωστόσο, για μεγάλο διάστημα και μετά το 1883, τέσσερις μεγάλοι ελληνικοί τραπεζικοί και εμπορικοί οίκοι της Τραπεζούντας έλεγχαν μαζί με το υποκατάστημα της Τράπεζας Αθηνών σχεδόν όλη την οικονομία του ανατολικού Πόντου.

Ανάλογη ήταν η οικονομική κίνηση των Ελλήνων και στις άλλες πόλεις του Πόντου: από το εμπορικό λιμάνι της Αμισού εξάγονταν μεγάλες ποσότητες εξαιρετικού καπνού και άλλων εγχώριων προϊόντων, ενώ το 1869 στην Αμισό από

τις 214 επιχειρήσεις της πόλης οι 156 ανήκαν στους Έλληνες. Στην Κερασούντα οι εφοπλιστικοί και εμπορικοί οίκοι των Κωνσταντινίδη, Κακουλίδη, Σουρμελή και Πισσάνη καταξιώθηκαν στα μεγάλα εμπορικά κέντρα του Ευξείνου Πόντου αλλά και της Ευρώπης.

Το Φροντιστήριο Τραπεζούντος

Η οικονομική άνθηση του ελληνισμού στην ευρύτερη περιοχή του

**Εύξεινου Πόντου είχε ως αποτέλε-
σμα την πνευματική και καλλιτεχνι-
κή αναγέννηση. Οι εκπρόσωποι
του επιχειρηματικού κόσμου πρό-
σφεραν γενναιόδωρα ένα σεβαστό
ποσό από τα κέρδη τους υπέρ των
θρησκευτικών, εκπαιδευτικών και
φιλανθρωπικών ιδρυμάτων και α-
ξιόλογοι επιστήμονες στέλνονταν
για ειδίκευση σε διάφορα πανεπι-
στήμια της Ευρώπης, για να μετα-
φέρουν στην πατρίδα τους τις νέες
επιστημονικές μεθόδους διδασκα-
λίας.**

**Το Φροντιστήριο της Τραπε-
ζούντας, που είχε ιδρύσει το 1682 ο
μεγάλος Τραπεζούντιος δάσκαλος
του Γένους Σεβαστός Κυμινήτης και
λειτούργησε παρά τις αντιξοότητες
μέχρι το 1922, έπαιξε σημαντικό
ρόλο στην πνευματική και ηθική
ανάπλαση των Ελληνοποντίων και**

στην ανάπτυξη της εθνικής τους
συνείδησης³⁶.

Ο μητροπολίτης Τραπεζούντας
Χρύσανθος, οι καθηγητές του
Φροντιστηρίου Τραπεζούντος
και οι μαθητές το 1921

Στις αρχές του 20ού αιώνα δεν
υπήρχε ποντιακό χωριό χωρίς δικό
του σχολείο και δίκη του εκκλησία.
Σύμφωνα με τη στατιστική του Πα-
ναρέτου, το 1913 στις επαρχίες των

έξι μητροπόλεων του Πόντου κατοικούσαν 697.000 Έλληνες, ενώ το ίδιο διάστημα, σύμφωνα με τον Γ. Λαμψίδα, λειτουργούσαν 1.890 εκκλησίες, 22 μοναστήρια, 1.647 παρεκκλήσια και 1.401 σχολεία με 85.890 μαθητές.

Το ελληνικό τυπογραφείο, το οποίο εγκαταστάθηκε το 1880 στην Τραπεζούντα, συνέβαλε αποφασιστικά στην ανάπτυξη της εθνικής συνείδησης και την προετοιμασία ενός αγωνιστικού κλίματος για την αντικατάσταση του οθωμανικού καθεστώτος από ένα ελεύθερο και δημοκρατικό πολίτευμα.

Ο ελληνοκεντρικός προσανατολισμός του κλίματος αυτού είχε ως πρωτεργάτες την πρωτοεμφανιζόμενη αστική τάξη, η οποία ανέπτυξε πατριωτική δράση σε κάθε ευκαιρία. Έτσι, π.χ., από τον ρωσο-

οθωμανικό πόλεμο του 1828-1829 μέχρι και την κρητική εξέγερση του 1866-67, οι Έλληνες του Πόντου ήταν παρόντες.

Αλλά και στους ελληνο-οθωμανικούς πολέμους που ακολούθησαν, πολύ σημαντική ήταν η εθελοντική συμμετοχή των Ποντίων αγωνιστών και η οικονομική ενίσχυση που παρείχαν υπέρ των αγώνων. Για παράδειγμα αναφέρουμε την προσφορά των 12.000 λιρών που έκαναν οι Έλληνες της Σαμψούντας το 1912 στο ελληνικό Ναυτικό³⁷.

Ο 20ός αιώνας βρήκε τον ελληνισμό του Πόντου να έχει θεαματικό προβάδισμα συγκριτικά με τις άλλες εθνότητες της ευρύτερης περιοχής στον οικονομικό και τον πνευματικό τομέα.

Ωστόσο, η πολιτική που εφαρμόσαν οι νεοτουρκικές κυβερνήσεις απέναντι των Ελλήνων ήταν εξαιρετικά εχθρική και περιλάμβανε δυσμενή οικονομικά, εκπαιδευτικά, στρατιωτικά και θρησκευτικά μέτρα, τα οποία επιβλήθηκαν γενικότερα στις χριστιανικές εθνότητες του κράτους. Η πολιτική αυτή, η οποία βρισκόταν σε πλήρη αντίθεση με τις εξαγγελίες του Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής Γ. Ουίλσον, σχετικά με την αυτοδιάθεση των λαών, οδήγησε τους Πόντιους, κυρίως της Διασποράς, στη μεγάλη απόφαση να αγωνιστούν για τη δημιουργία μιας αυτόνομης Ποντιακής Δημοκρατίας.

2. Αγώνες για τη δημιουργία μιας αυτόνομης Ποντιακής Δημοκρατίας (1917-1922)

Οι Έλληνες της Διασποράς αναδείχθηκαν πρωτεργάτες στους αγώνες για τη δημιουργία μιας αυτόνομης ποντιακής δημοκρατίας με βασικούς εκπροσώπους τους Κ. Κωνσταντινίδη από τη Μασσαλία, Β. Ιωαννίδη και Θ. Θεοφύλακτου από το Βατούμ, Ι. Πασσαλίδη από το Σοχούμ, Λ. Ιωαννίδη και Φ. Κτενίδη από το Κρασνοντάρ. Από τους Έλληνες του ιστορικού Πόντου ξεχωρίζουν οι δύο σεβάσμιες μορφές της Εκκλησίας, ο μητροπολίτης Τραπεζούντας Χρύσανθος και ο μητροπολίτης Αμάσειας Γερμανός Καραβαγγέλης³⁸.

Λίγες μέρες πριν από τη ρωσική κατοχή της πόλης, τον Απρίλιο του 1916, έγινε η παράδοση της Τραπεζούντας από τον Τούρκο Βαλή Μεχμέτ Τζεμάλ Αζμή μπέη στο μητροπολίτη Χρύσανθο, ο οποίος λό-

γω της συνετής πολιτικής του απέναντι στους μουσουλμάνους της περιοχής, έγινε δεκτός, από τους Ρώσους αλλά και από τους προξενικούς εκπροσώπους των άλλων κρατών, ως ηγέτης στην ευαίσθητη περιοχή, όπου ήταν ακόμη νωπές στους κατοίκους οι μνήμες από τις σφαγές και τις εχθροπραξίες. Η δίχρονη προεδρία του Χρύσανθου ήταν ένα αληθινό διάλειμμα δημοκρατίας και αρμονικής συμβίωσης χριστιανών και μουσουλμάνων. Το Φεβρουάριο του 1918 η κατάσταση είχε αλλάξει ριζικά, όταν ύστερα από την επικράτηση των μπολσεβίκων το 1917, ο ρωσικός στρατός εγκατέλειψε την Τραπεζούντα και η περιοχή ξαναπέρασε στην κατοχή των Νεοτούρκων.

Στις δύσκολες εκείνες στιγμές, χιλιάδες Έλληνες του ανατολικού

Πόντου και του Καρς, για να γλιτώσουν από τις διώξεις από τους Νεότουρκους, πήραν το δρόμο της φυγής προς τη Ρωσία, η οποία δοκιμαζόταν τότε από εμφύλιο πόλεμο. Ο ξεριζωμός των Ελλήνων της Μικράς Ασίας ευαισθητοποίησε τους Έλληνες της Ρωσίας, οι οποίοι ήδη από το Α' Πανελλήνιο Συνέδριο, τον Ιούλιο του 1917 στο Ταϊγάνιο αποφάσισαν την εκλογή Κεντρικού Συμβουλίου για τη δημιουργία ανεξάρτητου Ποντιακού Κράτους, με προσωρινή έδρα την πόλη Ροστόβ³⁹.

Για πρώτη φορά οι Πόντιοι της Διασποράς οργανώθηκαν σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Ελλάδας (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Καβάλα, Βόλο), καθώς επίσης και στις πόλεις του εξωτερικού.

Χάρτης της Δημοκρατίας του Πόντου

Στην Ευρώπη πρωτεργάτης του αγώνα ήταν ο Κ. Κωνσταντινίδης, ο οποίος από τη Μασσαλία με διαδοχικά υπομνήματα ενημέρωνε τις συμμαχικές δυνάμεις για την τραγική κατάσταση που επικρατούσε στον Πόντο. Ο ίδιος επίσης τύπωσε και κυκλοφόρησε χάρτη που όριζε τα σύνορα της προτεινόμενης ποντιακής δημοκρατίας. Αυτό το χάρτη τύπωσε και σε απλό σχήμα ταχυδρομικού δελτίου (καρτ-ποστάλ) με γραπτό κείμενο στα γαλλικά: «Πολίτες τον Πόντου ξεσηκωθείτε! Θυμίστε στα φιλελεύθερα έθνη τα ύψιστα δικαιώματα σας για τη ζωή και την ανεξαρτησία»⁴⁰. Η ρωσική επανάσταση ξεσήκωσε τους Έλληνες του Πόντου για το δικό τους εθνικό αγώνα, ενώ στο πρώτο παγκόσμιο Παν-ποντιακό Συνέδριο, που οργανώθηκε στη

Μασσαλία το Φεβρουάριο του 1918, ο ίδιος ο Κ. Κωνσταντινίδης, με τηλεγράφημα που έστειλε στον Α. Τρότσκι, ζήτησε επίσημα την υποστήριξη της Σοβιετικής Ένωσης⁴¹.

Η κυβέρνηση του Ελευθερίου Βενιζέλου ήταν αρχικά σύμφωνη με τον αγώνα και τις εθνικές διεκδικήσεις των Ποντίων. Στο συνέδριο Ειρήνης όμως στο Παρίσι, που άρχισε το Δεκέμβριο του 1918, ο Ελ. Βενιζέλος πιέστηκε από τις συμμαχικές δυνάμεις και δεν συμπεριέλαβε τον Πόντο στο φάκελο των ελληνικών διεκδικήσεων, και, παρά τις έντονες διαμαρτυρίες των Ελλήνων του Πόντου, συμφώνησε να παραχωρηθεί η περιοχή στην υπό ίδρυση Αρμενική Δημοκρατία.

Η πρόταση του Ελ. Βενιζέλου προκάλεσε μεγάλη απογοήτευση στους Έλληνες του Πόντου, οι ο-

ποίοι στα διάφορα συνέδρια που πραγματοποίησαν στο Μπακού, στο Κρασνοντάρ, στο Βατούμ και στη Μασσαλία, διαμαρτυρήθηκαν έντονα για τη στάση της ελληνικής κυβέρνησης. Πολλά ποντιακά σωματεία έστειλαν τότε τηλεγραφήματα στο Παρίσι για να μεταπείσουν τον πρωθυπουργό, τον οποίο επισκέφθηκε μάλιστα τον Απρίλιο του 1919 ο μητροπολίτης Χρύσανθος. Μετά τη διεξοδική ενημέρωση που έλαβε ο Έλληνας πρωθυπουργός από τον Χρύσανθο, για το Ποντιακό Ζήτημα, αποφάσισε να ενισχύσει τις προσπάθειες των Ποντίων και έδωσε την έγκριση του στο μητροπολίτη να συνεχίσει την προσπάθεια ενημέρωσης όλων των πολιτικών που έλαβαν μέρος στη Συνδιάσκεψη.

Οι περισσότεροι από αυτούς, με εξαίρεση τους Άγγλους αντιπροσώπους, είδαν με πολλή κατανόηση τα αιτήματα των Ελληνοποντίων. Συγκεκριμένα, στην πρόταση του μητροπολίτη να γίνει ο Πόντος ανεξάρτητο κράτος υπό ελληνική εντολή, ο Πρόεδρος των Η.Π.Α. Ούιλσον απάντησε: «Είναι θαυμάσια όσα μου λέτε. Ο Πόντος πρέπει να γίνει ανεξάρτητος. Μίαν ψήφον έχω εις την Συνδιάσκεψιν, αλλά θα την διαθέσω υπέρ του λαού σας»⁴².

Παράλληλα με τον παν-ποντιακό αγώνα των Ελλήνων της Ρωσίας, ο Χρύσανθος επισκέφθηκε το Εριβάν και διαπραγματεύτηκε με τους Αρμένιους, καθώς επίσης και με τους μουσουλμάνους του Πόντου, μια μορφή συνομοσπονδίας⁴³. Ωστόσο, η αμοιβαία καχυποψία έγινε αιτία

να χαθεί πολύτιμος χρόνος, ο οποίος αποδείχθηκε μοιραίος, εξαιτίας των γρήγορων πολιτικών εξελίξεων. Το πολιτικό γεγονός που λειτούργησε ως ταφόπετρα του ποντιακού ζητήματος ήταν η συνθήκη φιλίας και συνεργασίας που υπογράφηκε το Μάρτιο του 1921 ανάμεσα στους Μπολσεβίκους και τον Κεμάλ.

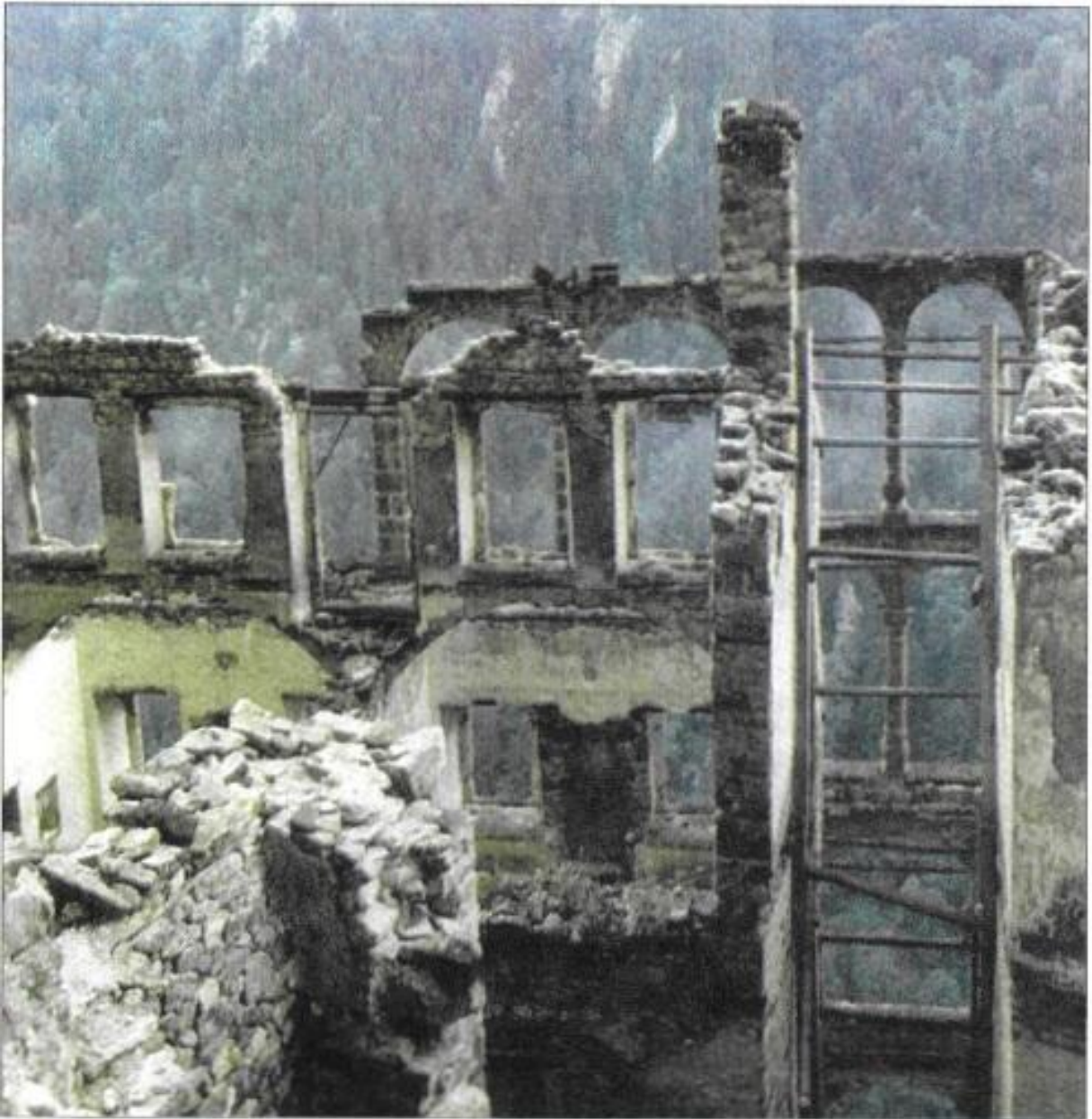
Ο μητροπολίτης
Αμασειάς Γερμανός
Καραβαγγέλης

Η συνθήκη αυτή έδωσε στον αδύναμο ως τότε Κεμάλ την οικονομική, στρατιωτική και ηθική δυνατότητα να συνεχίσει τις επιχειρήσεις του κατά των Ποντίων και, ακόμη, να εμφανιστεί στη Συνδιάσκεψη του Λονδίνου με υπερβολικές απαιτήσεις, που λόγω της ιστορικής συγκυρίας δεν απορρίφθηκαν από τις νικήτριες Δυνάμεις, παρά το γεγονός ότι ήταν σύμμαχοι με τους Έλληνες⁴⁴.

Παρά το αρνητικό κλίμα που δημιουργήθηκε, ο ποντιακός ελληνισμός δεν πτοήθηκε. Στις 10 Μαρτίου 1921 ο μητροπολίτης Αμάσειας Γερμανός πρότεινε στον υπουργό εξωτερικών Μπαλτατζή συνεργασία με τους Κούρδους και τους Αρμένιους εναντίον του κινήματος του Κεμάλ. Η κυβέρνηση του Γούναρη, απομονωμένη και από τους συμ-

μάχους, δεν πήρε καμιά πρωτοβουλία, ενώ οι Πόντιοι απογοητευμένοι, με πρωτοβουλία του Γερμανού Καραβαγγέλη, διοργάνωσαν δύο Συνέδρια, στην Κωνσταντινούπολη στις 17 Αυγούστου 1921 και στην Αθήνα στις 4 Σεπτεμβρίου του ίδιου έτους.

Η τελευταία προσπάθεια ποντοαρμενικής συνεργασίας άρχισε καθυστερημένα στις αρχές του 1922, όταν πια τα συμφέροντα των Μεγάλων Δυνάμεων είχαν αλλάξει πλευρά. Εκμεταλλευόμενος την ευνοϊκή συγκυρία ο Κεμάλ πασάς, με τη φανερή υποστήριξη των μπολσεβίκων, της Ιταλίας, της Γαλλίας και τη σιωπηρή σύμπραξη της Αγγλίας, άρχισε την αντεπίθεση που έφερε και την κατάρρευση του μετώπου.

Ερείπια της Μονής Παναγίας Σουμελά του ιστορικού Πόντου

Η ποντιακή Δημοκρατία έμεινε
ένα όνειρο, ενώ η καταδίκη σε θά-
νατο από την κεμαλική κυβέρνηση
όλων των πρωτεργατών του αγώνα
σφράγισε την εθνική συμφορά του

ποντιακού ελληνισμού, η οποία συνδέεται με τη γενικότερη τύχη του ελληνισμού της Μ. Ασίας.

Αυτή την περίοδο της γενοκτονίας αλλά και νωρίτερα, ένας δεύτερος ποντιακός ελληνισμός ζούσε και μεγαλουργούσε στη Ρωσία. Περισσότεροι από 500.000 Πόντιοι κατοικούσαν στη Ρωσία, ενώ το 1918, με τις ομαδικές μετοικεσίες των καταδιωγμένων Ποντίων, ιδιαίτερα μετά την αποχώρηση των ρωσικών στρατευμάτων, ξεπέρασαν τους 750.000⁴⁵. Σήμερα υπολογίζεται ότι στην πρώην Σοβιετική Ένωση ζουν ακόμη περισσότεροι από μισό εκατομμύριο Πόντιοι, οι οποίοι διατηρούν, στο βαθμό που δεν επεμβαίνουν οι αρχές των Ανεξάρτητων Δημοκρατιών της Κοινοπολιτείας, τις πατροπαράδοτες ελληνοποντιακές τους παραδόσεις.

Στον ιστορικό Πόντο όμως το τέλος της ιστορίας και του πολιτισμού των Ποντίων ήταν εξαιρετικά τραγικό και σταμάτησε βίαια με την αναγκαστική ανταλλαγή των πληθυσμών που όρισε η Συνθήκη της Λωζάννης το 1923.

3. Η μεθοδευμένη εξόντωση (γενοκτονία) των Ελλήνων του Πόντου

Είναι γνωστή η γενοκτονία του αρμενικού λαού το 1915 από τους Νεότουρκους, αλλά δεν είναι γνωστή η μεθοδευμένη εξόντωση των Ελλήνων του Πόντου που είχε τις ίδιες αναλογίες ποσοτικά και ηθικά με τη γενοκτονία των Αρμενίων την περίοδο 1916-1923.

Από τους 697.000 Πόντιους που ζούσαν το 1913 στον Πόντο, περισ-

σότεροι από 353.000, δηλαδή ποσοστό μεγαλύτερο από το 50%, θανατώθηκαν μέχρι το 1923 από τους Νεότουρκους και τους Κεμαλικούς στις πόλεις και τα χωριά, στις εξορίες και τις φυλακές, καθώς και στα τάγματα εργασίας, τα λεγόμενα «αμελέ ταμπουρού»⁴⁶.

Η φύση και η μέθοδος της εξαπόλυσης συστηματικών διώξεων κατά των Ελλήνων του Πόντου από τους Νεότουρκους και τους Κεμαλικούς, ενώ έχει πολλά κοινά χαρακτηριστικά με τη γενοκτονία των Εβραίων, έχει δύο βασικές διαφορές, κατά τον Π. Ενεπεκίδη. Δεν έχει καμία ιδεολογική, κοσμοθεωρητική ή ψευδοεπιστημονική θεμελίωση περί γενετικής, ευγονικής και αρίας ή σημιτικής φυλής. Εξυπηρετούσε μόνο τη συγκεκριμένη πρακτική πολιτική σκοπιμότητα της εκκαθά-

ρισης της Μ. Ασίας από το ελληνικό στοιχείο. Οι εξορίες των κατοίκων ολόκληρων χωριών, οι εξοντωτικές εκείνες οδοιπορίες μέσα στο χιόνι των γυναικόπαιδων και των γερόντων -οι άνδρες βρίσκονταν ήδη στα τάγματα εργασίας ή στο στρατό- συνετέλεσαν ώστε πολλοί να πεθάνουν από τις κακουχίες⁴⁷.

Η κατάσταση στην ευρύτερη περιοχή του Εύξεινου Πόντου επιδεινώθηκε, όταν ο ελληνικός στρατός στις 15 Μαΐου 1919 κατέλαβε τη Σμύρνη και ένα μέρος της ενδοχώρας. Ο ίδιος ο Κεμάλ στις 19 Μαΐου 1919 οργάνωσε τη δεύτερη φάση των διωγμών, όταν αποβιβάσθηκε στη Σαμψούντα.

Με τη Συνθήκη της Λωζάννης στις 24 Ιουλίου 1923, ορίστηκε ως σύνορο μεταξύ Τουρκίας και Ελλάδας ο ποταμός Έβρος. Ήδη στις 30

Ιανουαρίου του ίδιου έτους είχε υπογραφεί στη Λωζάννη η σύμβαση περί ανταλλαγής των πληθυσμών.

Ωστόσο, η συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων προσφύγων είχε ήδη εγκαταλείψει την περιοχή πριν από τη σύμβαση, ενώ πολλοί κατέφυγαν στις παραλιακές πόλεις για να επιβιβασθούν σε πλοία για την Ελλάδα. Συνολικά, ο παρευξείνιος ελληνισμός της Μ. Ασίας εξοντώθηκε κατά την περίοδο 1914-1924 ή ακολούθησε το δρόμο της διασποράς προς την Ευρώπη, την Αμερική και την Περσία (Ιράν), τη Σοβιετική Ένωση και την Ελλάδα.

Τα Αρχεία των Υπουργείων Εξωτερικών της Ευρώπης και της Αμερικής, καθώς επίσης και οι εκθέσεις διεθνών οργανισμών πιστοποιούν το μέγεθος και το είδος του διωγ-

μού που υπέστησαν οι Έλληνες του Πόντου.

Ε. Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΥΞΕΙΝΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΟΧΗ

1. Το πρόβλημα των προσφύγων από το 1922 μέχρι σήμερα

Τα γεγονότα του 1922 είχαν ως συνέπεια το ξερίζωμα του ελληνισμού της Μ. Ασίας. Περισσότεροι από 1.300.000 Έλληνες αναγκάστηκαν να εκπατριστούν βίαια, εγκαταλείποντας τους προσφιλείς νεκρούς, μαζί με τις περιουσίες τους και τον πολιτισμό της μακραίωνης δημιουργικής παρουσίας τους εκεί.

Η εξαντλημένη από τον πόλεμο, ηθικά, πολιτικά, κοινωνικά, δημογραφικά και οικονομικά Ελλάδα αναγκάστηκε να δεχτεί στους κόλπους της εκατοντάδες χιλιάδες

πρόσφυγες, χωρίς κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο υποδοχής.

Η μικρασιατική καταστροφή ξανάφερε στο προσκήνιο την παραγμένη εσωτερική πολιτική κατάσταση. Η ανικανότητα των εναλλασσόμενων κυβερνήσεων ανάγκασε τον στρατηγό Πλαστήρα να αναλάβει την εξουσία, να εκθρονίσει το βασιλιά Κωνσταντίνο και να κινητοποιήσει όλες τις κρατικές υπηρεσίες για την επίλυση των προσφυγικών προβλημάτων.

Η συντριπτική πλειοψηφία του προσφυγικού πληθυσμού, 638.252 άτομα, δηλαδή ένα ποσοστό 53%, εγκαταστάθηκε στη Μακεδονία, αρχικά στις περιοχές που εγκατέλειψαν οι ανταλλάξιμοι μουσουλμάνοι.

Τα κύρια προβλήματα που αντιμετώπισε το κράτος την πρώτη αυτή περίοδο της προσφυγιάς ήταν η

επισκευή των εγκαταλειφθέντων οικισμών από τους τουρκικούς και βουλγαρικούς πληθυσμούς, η ανέγερση νέων οικιών και οικισμών, η κατασκευή συγκοινωνιακών έργων, η διανομή γεωργικών κλήρων στους πρόσφυγες γεωργούς και ο εφοδιασμός τους με τα στοιχειώδη εργαλεία και τους γεωργικούς σπόρους για την καλλιέργεια των κτημάτων. Η ελληνική κυβέρνηση, για να συνεχίσει το έργο της αποκατάστασης των προσφύγων Ποντίων, ζήτησε τη μεσολάβηση της Κοινωνίας των Εθνών (ΚΤΕ), η οποία ενέκρινε τη δανειοδότηση. Θετικό ρόλο έπαιξε η περίφημη έκθεση του Nansen, ώστε στο τέλος του 1924, μετά από επίμονες διαπραγματεύσεις και αυστηρές δεσμεύσεις, υπογράφηκε το δάνειο ανάμεσα στην ελληνική κυβέρνηση και την Τράπεζα

της Αγγλίας με ονομαστικό κεφάλαιο 12.300.000 λίρες Αγγλίας.

**Ο προσφυγικός καταυλισμός του
Χαρμάνκιοι (Ελευθέρια)
Θεσσαλονίκης**

Η διαχείριση του δανείου ύστερα από πρόταση της Κοινωνίας των Εθνών που έγινε αποδεκτή από την ελληνική κυβέρνηση ανατέθηκε στον αυτόνομο και ανεξάρτητο οργανισμό, την Επιτροπή Αποκατάστασης Προσφύγων (Ε.Α.Π.), που

συστήθηκε με βάση το πρωτόκολλο της 28ης Σεπτεμβρίου 1923 της Γενεύης.

Η Ε.Α.Π. με την άρτια διοικητική, οικονομική και τεχνική της οργάνωση μπόρεσε να προχωρήσει στην εφαρμογή του προγράμματος αποκατάστασης των προσφύγων. Στην επιτυχία του προγράμματος συνετέλεσαν και οι ίδιοι οι πρόσφυγες με την εργατικότητα, την ικανότητα, την τιμιότητα και την εμπειρία που διέθεταν στον οικονομικό και πολιτισμικό χώρο. Τα 2/3 των εξόδων της Ε.Α.Π. δαπανήθηκαν στη Μακεδονία με αποτέλεσμα να αλλάξει ριζικά η περιοχή σε τέτοιο βαθμό ώστε, συμφωνά με τις δηλώσεις του αντιπροέδρου της Τζον Κάμπελ, το 1930 δυσκολευόταν κανείς να αναγνωρίσει τον έρημο τόπο του 1923⁴⁸.

Η γεωργία, η κτηνοτροφία, η σηροτροφία και η αλιεία αναπτύχθηκαν ιδιαίτερα από τους πρόσφυγες, με αποτέλεσμα την ευρύτερη ανάπτυξη της αγροτικής οικονομίας.

Η κοινωνική πολιτική του Βενιζέλου βοήθησε οριστικά στη μόνιμη εγκατάσταση των αγροτικών πληθυσμών, ενώ διάφορα προνομιακά μέτρα, που λειτούργησαν προσωρινά για τους πρόσφυγες των παραμεθόριων περιοχών, συνέβαλαν αποφασιστικά στην επάνδρωση των ακριτικών χωριών. Οι πρόσφυγες έγιναν για μια ακόμη φορά άγρυπνοι φρουροί των συνόρων.

Παράλληλα με τη μερική αποκατάσταση των αγροτικών πληθυσμών οι ελληνικές κυβερνήσεις προσπάθησαν να λύσουν, έστω και προσωρινά, τα πολύπλοκα προβλήματα των αστικών προσφυγι-

κών πληθυσμών. Το κράτος έριξε το βάρος στη λύση του στεγαστικού προβλήματος, ενώ η Ε.Α.Π. δαπάνησε 2.422.961 λίρες Αγγλίας για τη στέγαση 165.000 περίπου αστών προσφυγών. Το 50% του αστικού πληθυσμού συγκεντρώθηκε στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη⁴⁹.

Ανάμεσα στα άλλα προβλήματα που αντιμετώπισαν οι πρόσφυγες κατά την εγκατάστασή τους στην Ελλάδα ήταν και οι σχέσεις τους με τους γηγενείς Έλληνες, οι οποίοι διατηρούσαν αρχικά πολλές επιφυλάξεις απέναντι τους. Το θέμα αυτό απασχόλησε πολιτικούς, όπως ήταν ο Π. Κανελλόπουλος, αλλά και λογοτέχνες, όπως ήταν ο Γ. Ιωάννου, οι οποίοι προσπάθησαν να ερμηνεύσουν το φαινόμενο⁵⁰.

Παρ' όλες τις δυσκολίες, οι πρόσφυγες δεν λιποψύχησαν, αλλά ε-

πιστράτευσαν όλους τους μηχανισμούς επιβίωσης που απέκτησαν κατά τη διάρκεια της συμβίωσής τους με τους Οθωμανούς. Στην κατηγορία αυτή βέβαια δε συμπεριλαμβάνονται οι δεκάδες χιλιάδες πλούσιοι Μικρασιάτες πρόσφυγες, οι οποίοι χωρίς κρατική βοήθεια, χάρη στις επενδύσεις που είχαν στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, έλυσαν μόνοι τα προβλήματα τους.

Ωστόσο, η οδύσσεια του παρευξείνιου ελληνισμού δε σταματά στη μικρασιατική καταστροφή. Συνεχίστηκε αμέσως μετά τον εμφύλιο πόλεμο της Ρωσίας κατά τον οποίο χάθηκαν άδικα δεκάδες χιλιάδες Έλληνες. Σύμφωνα με τη γενική απογραφή του 1928, κατά τη δεκαετία αυτή εγκαταστάθηκαν στην Ελλάδα 58.500 Έλληνες της Ρωσίας. Ήδη από το 1918, όπως προανα-

φέραμε, κατοικούσαν περισσότεροι από 750.000 Πόντιοι στις περιοχές του Καυκάσου, του Αντικαυκάσου, της Μεσημβρινής Ρωσίας και της Ουκρανίας⁵¹.

Κατά την περίοδο των σταλινικών διώξεων (1937-1939) περίπου 20.000 Έλληνες εκδιώχθηκαν από τη Σοβιετική Ένωση προς την Ελλάδα, πέρα από τα δεκάδες χιλιάδες θύματα στους τόπους των εκτοπίσεων, στο Καζακστάν, το Ουσμπεκιστάν, την Κιργισία, τις στέπες και στις άλλες αφιλόξενες περιοχές της Σοβιετικής Ένωσης. Άλλοι 13.500 πήραν επίσης το δρόμο της προσφυγιάς το 1965.

Το προσφυγικό ζήτημα επιδεινώθηκε ξανά τον Μάρτιο του 1988, όταν οι σοβιετικές αρχές άνοιξαν τα σύνορα για τους λαούς των Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών και δημι-

ουργήθηκε αναγκαστικά ένα μεγάλο κύμα νέων προσφύγων Ελλήνων από τη Ρωσία προς την Ελλάδα, που έχει ξεπεράσει σήμερα τις 180.000.

Η ελληνική πολιτεία αντιμετώπισε μεγάλες δυσχέρειες για την ενσωμάτωση των νέων Ποντίων προσφύγων στους κόλπους της. Είναι γεγονός ότι από το 1923 κανένα άλλο προσφυγικό κύμα δεν είχε τέτοιο μέγεθος, ώστε να αναγκάσει το ελληνικό κράτος να ασκήσει εκ νέου μια πολιτική υποδοχής και αποκατάστασης των προσφύγων. Η εγκατάστασή τους έγινε κυρίως στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Το Δεκέμβριο του 1990 ιδρύθηκε το Εθνικό Ίδρυμα Υποδοχής και Αποκατάστασης Παλινοστούντων Ομογενών Ελλήνων (Ε. Ι.Υ.Α.Π.Ο.Ε.).

Οι δυσχέρειες της πολιτείας στην επίλυση του προβλήματος της αποκατάστασης των νεοπροσφύγων οδήγησε τα προσφυγικά σωματεία να ζητήσουν την ίδρυση μικρών οικισμών στη Θράκη και τη δημιουργία μιας παραδοσιακής ποντιακής πόλης με το όνομα «Ρωμανία», για να εγκατασταθούν αρκετοί νεοπρόσφυγες Πόντιοι στις ακριτικές θέσεις της βόρειας Ελλάδας.

2. Πολιτισμική κληρονομιά των προσφύγων από το 1922 μέχρι σήμερα

Ο προσφυγικός πληθυσμός στη δεκαετία 1922-1932 συνέβαλε στην επίλυση του δημογραφικού προβλήματος, στην ανάπτυξη της γεωργίας, της βιοτεχνίας, της βιομηχανίας, του εμπορίου, της ναυτιλίας

της Ελλάδας και επιπλέον προώθησε τη δημιουργία ενός νέου ελληνικού πνεύματος από τη σύνθεση του μικρασιατικού με το ελλαδικό.

Οι αγώνες των αγροτών, των εργατών και των αστών ενίσχυσαν αποφασιστικά τον εκσυγχρονισμό της κοινωνικής και της πολιτικής ζωής στην Ελλάδα. Οι κοινωνικοί αγώνες των προσφύγων για μια δικαιότερη κατανομή του εθνικού εισοδήματος έγιναν αιτία για τη δημιουργία νέων πολιτικών σχηματισμών και κομμάτων.

Πάνω απ' όλα, ο προσφυγικός ελληνισμός ευρύτερα διακρίθηκε και διακρίνεται για τη βαθιά του αγάπη στις τέχνες και τα γράμματα. Η αναπτυγμένη πνευματική υποδομή των περισσότερων προσφύγων, οι οποίοι διακρίνονταν ιδιαίτερα για

τη γλωσσομάθεια και την πολυμάθειά τους, συνετέλεσε στη γρήγορη προσαρμογή τους στο ελλαδικό κλίμα αλλά και στην ουσιαστική συμμετοχή τους στην πολιτιστική πρόοδο ολόκληρης της Ελλάδας. Συγκεκριμένα στη λογοτεχνία, η γενιά του 30 άντλησε θεματικά ερεθίσματα από τη ζωή και τα έθιμα των προσφύγων, ενώ τα εξαιρετικά ακριτικά και ιστορικά τραγούδια του Πόντου, τα θρησκευτικά τραγούδια της Καππαδοκίας, τα ρεμπέτικα της Ιωνίας πλούτισαν και ανανέωσαν με το βυζαντινό τόνο και το χρώμα τους την ελλαδίτικη μουσική. Οι πολεμικοί ποντιακοί χοροί, οι πολιτιστικοί σύλλογοι, τα προσφυγικά σωματεία, τα βιβλία, οι εφημερίδες και τα περιοδικά τους αποτελούν μέχρι σήμερα σημαντικό τμήμα της

**πολιτισμικής κληρονομιάς του πα-
ρευξείνιου ελληνισμού.**

**Η ελληνοχριστιανική παράδοση
διαφυλάχθηκε από τους πρόσφυ-
γες του 1922 αλλά και από τις επό-
μενες γενιές μέχρι και σήμερα τόσο
στον ελλαδικό χώρο όσο και στο
εξωτερικό. Τα θρησκευτικά σύμβο-
λα και τα ιστορικά μοναστήρια (Πα-
ναγία Σουμελά, Άγιος Γεώργιος Πε-
ριστερεώτας, Άγιος Ιωάννης Βαζε-
λώνας, Θεόδωρος Γαβράς, Παναγία
Γουμερά, Άγιος Βασίλειος Λαγκα-
δά), τα οποία ανιστόρησαν σε διά-
φορα βουνά της Μακεδονίας, σημα-
τοδότησαν και σηματοδοτούν μέχρι
σήμερα τους Έλληνες πρόσφυγες
του Εύξεινου Πόντου.**

**Ο σύγχρονος ιστορικός μελετη-
τής ανακαλύπτει το κοινό πολιτι-
σμικό νήμα που ενώνει τις γενιές
των προσφύγων από το 1922 μέχρι**

σήμερα τόσο στην εθνική και θρησκευτική ταυτότητά τους όσο και στον καθημερινό τρόπο ζωής τους.

Παναγία Σουμελά 1959. Ανήμερα της γιορτής της Θεοτόκου στο προαύλιο της Μονής

Ο παρευξείνιος ελληνισμός, ελληνόφωνος, τουρκόφωνος ή ρωσόφωνος, συνεχίζει να αγωνίζεται για τη διατήρηση της εθνικής συνείδησης, του ελληνικού λαϊκού

πολιτισμού, της χριστιανικής ορθόδοξης πίστης, αλλά και για το συνταίριασμα των ευρύτερων πολιτισμικών στοιχείων που μεταφέρει.

Όσοι επέλεξαν το δύσκολο δρόμο της νέας προσφυγιάς αγωνίζονται, με παρόμοιο τρόπο με τους πρόσφυγες του 1922, να προσαρμοστούν στα δεδομένα της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας.

Αυτή η μαζική εισροή ενίσχυσε τις προσφυγικές κοινότητες της Ελλάδας και της Ρωσίας, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί ένα μόνιμο δίκτυο μεταφοράς ανθρώπων, αγαθών, ιδεών ανάμεσα στους ελληνικούς και τους ρωσικούς πόλους της ποντιακής διασποράς.

Η Θεσσαλονίκη παραμένει το κύριο κέντρο συγκέντρωσης και οργάνωσης των παγκοσμίων πανποντιακών και παν-μικρασιατικών

συνεδρίων, καθώς η Μακεδονία και η Θράκη συνιστούν την κυρία γεωγραφική ζώνη εγκατάστασης των προσφυγών στην Ελλάδα.

Ωστόσο, σήμερα θεωρούμε ότι στα πλαίσια της ειρηνικής συμβίωσης λαών και εθνοτήτων, ο Καύκασος, η Κριμαία και ολόκληρη η Μαύρη θάλασσα θα φτωχύνουν χωρίς την παρουσία του ελληνισμού, ο οποίος άλλωστε ενισχύει τη συνεργασία και τη φιλία ανάμεσα στον ελληνικό λαό και τους λαούς της πρώην Σοβιετικής Ένωσης.

Για το λόγο αυτό η Ελλάδα ενισχύει στον οικονομικό και εκπαιδευτικό τομέα τον παρευξείνιο ελληνισμό, ο οποίος ήδη ανασυγκροτείται στις περιοχές της Μαριούπολης και του Ντονέσκ της Ουκρανίας, όπως και σε πολλές αστικές και

αγροτικές περιοχές της Ρωσίας. Η συλλογική ζωή των Ελλήνων στις περιοχές αυτές, όπως επίσης και των νεοπροσφύγων στην Ελλάδα, προσανατολίζεται προς την πολιτιστική αναγέννηση με τη γλώσσα, τη θρησκεία, τη μουσική, τους χορούς αλλά και τη συντήρηση της εθνικής μνήμης.

ΠΑΡΑΘΕΜΑΤΑ

1

«Η πεδιάδα είναι γεμάτη δροσιά και καταπράσινη. Μπορεί και τρέφει αγέλες βοδιών και αλόγων. Έχει καλλιέργειες από κεχρί και ζαχαρόχορτο σε ατελείωτες ποσότητες. Τα πλούσια νερά της περιοχής δεν αφήνουν ξηρασία πουθενά. Ούτε μία φορά δεν έχει αναφερθεί πως έπεσε πείνα σε αυτά τα μέρη. Τόσοι είναι οι καρποί που βγάζει η λοφώδης χώρα, αυτοφυείς και άγριοι, σταφύλια, αχλάδια, μήλα και καρύδια, ώστε κάθε εποχή του χρόνου όσοι βγαίνουν στο δάσος βρίσκουν φρούτα σε αφθονία. Οι καρποί είναι άλλοτε κρεμασμένοι στα δέντρα κι άλλοτε μέσα στο φύλλωμα που έχει πέσει στο χώμα, από κάτω, πεσμένα σε μεγάλες ποσότητες. Η πολλή

τροφή επίσης, δημιουργεί τις συνθήκες για πολύ καλό κυνήγι». (Στράβων, Γεωγραφικά, Καππαδοκία-Πόντος, Αθήνα (1994) τ. 12, σ. 81).

2

«Οι Τραπεζούντιοι πάλι πρόσφεραν τρόφιμα για αγορά στο ελληνικό στράτευμα, το οποίο υποδέχτηκαν στην πόλη χαρίζοντας του δώρα φιλοξενίας: βόδια, αλεύρι και κρασί. Ταυτόχρονα έκαναν διαπραγματεύσεις και για χάρη των γειτόνων τους Κόλχων, προπάντων αυτών που κατοικούσαν στην πεδιάδα. Οι τελευταίοι έφεραν ως δώρα φιλοξενίας βόδια. Έπειτα από αυτό (οι Μύριοι) ετοίμασαν τη θυσία που είχαν υποσχεθεί (να προσφέρουν, αν έφταναν σώοι σε φιλική χώρα). Και τους αποστάλθηκαν αρκετά ακόμα βόδια για να τε-

λέσουν τη θυσία που είχαν τάξει και στο σωτήρα Δία και στον Ηρακλή και στους άλλους θεούς. Οργάνωσαν επίσης αγώνες γυμνικούς στο βουνό που κατασκήνωσαν... Και αγωνίστηκαν στον απλό δρόμο, πιο πολύ τα παιδιά που ήταν αιχμάλωτα, ενώ στο μακρινό δρόμο αγωνίστηκαν πάνω από εξήντα Κρήτες. Άλλοι (αγωνίστηκαν εξάλλου) στην πάλη, στην πυγμαχία και στο παγκράτιο. Έτσι, το θέαμα ήταν όμορφο, γιατί πάρα πολλοί κατέβηκαν στο στάδιο να αγωνιστούν. Και επειδή οι στρατιώτες τους παρακολουθούσαν, αναπτύχθηκε μεγάλη άμιλλα ανάμεσα τους. Έγιναν ακόμα και ιπποδρομίες και έπρεπε οι ιππείς να οδηγούν τα άλογα τους κάτω, στον κατήφορο, ως κοντά στη θάλασσα, και έπειτα να κάνουν μεταβολή και να τα φέρνουν πίσω,

στο βωμό. (Το αποτέλεσμα ήταν): τα περισσότερα άλογα να κατρακυλάνε στον κατήφορο, ενώ πάνω, στην πολύ ανηφορική θέση, μόλις και μετά βίας προχωρούσαν, βήμα προς βήμα. (Εξαιτίας αυτού) τότε ακούγονταν δυνατές κραυγές και γέλια και δυνατά ξεφωνητά για να ενθαρρύνονται οι διαγωνιζόμενοι», (α) Ξενοφώντος, Κύρου Ανάβασις, 4, 8, 23-28, Λειψία (1839). β) Σαμουηλίδης Χρ., Ιστορία τον Ποντιακού Ελληνισμού, Αθήνα (1986), Θεσσαλονίκη (1992) σ. 19).

3

«Ο κατ' οίκον βίος του Έλληνοσ χριστιανού υπήρξεν αληθώς οικτρότατος. Ο Έλλην ενομίζετο και των κυνών ευτελέστερος, διότι εις εκείνους μεν εδείκνυον συμπάθειαν, σπανιώτατα όμως εδείκνυε

Τούρκος οίκτον εις χριστιανόν υβριζόμενον ή αικιζόμενον απ' εναντίας πάσα κατά χριστιανού προσβολή πολλούς εύρισκε τους ύποβοηθούοντας και συνέτρεχον αυθόρμητα πλήθη άπειρα και παρείχαν την αυτών συνδρομήν λόγοις και έργοις· στόματι και χερσίν, οσάκις έβλεπαν Τούρκον επιτιθέμενον κατά χριστιανού. Το «τουρκοπαιδεύω» κατήντησεν εις την σημασίαν του απηνέστατα και σκληρότατα τιμωρώ. Και σήμερα ακόμη λέγοντες «τι τουρκοπαιδεύεις αυτόν» σημαίνομεν, διατί σκληρότατα τον τιμωρείς;

Η ενδυμασία του υπήρχε διαγεγραμμένη και ορισμένη. Εκτός του μαύρου χρώματος πάσα άλλη βαφή ην απ' αυτού απηγορευμένη (εκτός του χονδρού βαμβάκινου παν άλλο πολυτελέστερον ύφασμα δεν επε-

τρέπετο να ενδυθή·μαύρον έφερε το επί κεφαλής κάλυμμα, περιτετυλιγμένον δια μαύρου χονδρού υφάσματος, μαύρα τα εν τοις ποσίν αυτού πέδιλα, ων και ο τρόπος της κατασκευής και το χρώμα και η κόψις ήσαν διαγεγραμμένα, ώφειλον να λήγωσιν εις οξύ άνευ πέλματος.

Εν τω λουτρώ εισήρχετο γυμνοίς τοις ποσίν και εξήρχετο άνευ μάκτρων. Εις πάσαν καθ' οδόν συνάντησιν και του ευτελεστέρου Τούρκου, ο Έλλην εχρεώσται ν' αφήση τα παρά τα πλάγια της οδού πεζοδρόμια και να κατέλθη εις το μέσον της οδού, όθεν διέβαινον τα ζώα, και διά μυρίων υποκλίσεων και άλλων εξευτελιστικών κινήματων ώφειλε να κατάδειξη την εαυτού αθλιότητα. Ο οίκος αυτού έπρεπε να οικοδομείται μονώροφος, άνευ επιχρώσεως, η δε εξωτερική αυτού

κονίασις ην πολλαχού απηγορευμένη.

Συχνάκις απήτουν τραπέζας και δείπνα πολυτελή, εν οίς ο Έλλην εθεώρει εαυτόν ευτυχή, αν ο Τούρκος ηρκείτο να αναχωρήσει εμπλήσας την νηδύν και ουδέν άλλο προσαπαιτήσας συνηθέστατα προσαπήτει και χρηματικήν αμοιβήν: Ντισ παρασί.

Αι εξωμοσίαι εγίνοντο συχνότατα και πάντοτε σχεδόν διά καταμηνύσεως ή διαβολών, η εξωμοσία πατρός και μητρός συνεπήγεν αυτοδικαίως και την βιαίαν εξώμοσιν των τέκνων, πολλάκις δε και η του αδερφού των άλλων αδερφών (απαγόμενος δε ο πατήρ πολλάκις ίνα σώση καν τα τέκνα αυτού, έκρυπτεν ει μη πάντων, ενός ή δύο και συνήθως των νεωτέρων την ύπαρξιν και προετίμα την στέρησιν αυτών μάλ-

λον ή να συμμεθέξωσι της αυτού τύχης. Συκοφαντίαι εγίνοντο συχναί, ότι ο δείνα χριστιανός εζήτησε να προσέλθη εις τον ισλαμισμόν, πάσα δε τοιαύτη κατηγορία ήγε τον κατηγορούμενο ή επί την περιτομήν ή επί την αγχόνην (άρνησις δε ότι πώποτε δεν εξεφράσθη τοιαύτη επιθυμία δεν ελαμβάνετο ποτέ υπ' όψιν. Οι μαρτυρήσαντες ότι ήκουσαν αυτόν ιδίοις ωσίν ήσαν πάντοτε έτοιμοι». (Τριανταφυλλίδης Π., Οι Φυγάδες, Αθήνα, 1870, σ. 105).

4.

«Πολλές φορές το χρόνο γίνονται στην Τραπεζούντα εμποροπανηγύρεις, όπου -εκτός από τους Κιρκάσιους- συχνάζουν εκεί και πολλοί Μουσουλμάνοι, Βυζαντινοί, Αρμένιοι και άλλοι έμποροι». Ο Ισταχρή, πάλι, λέει: «Η Τραπεζούντα

είναι συνοριακή πόλη των Ελλήνων οι έμποροι μας πηγαίνουν ως εκεί και από κει προέρχονται όλα τα υφάσματα των ελληνικών εργοστασίων και όλα τα χρυσοκέντητα υφάσματα, τα οποία εισάγουν στις χώρες του Ισλάμ». (Heyd W., Geschichte des Levantehandels im Mittelalter, τ. 1, Stuttgart, 1879, a. 50-51).

5.

«Την 15ην Απριλίου, οι κάτοικοι των δέκα εξ χωρίων της περιφέρειας της Μονής Βαζελώνος, άπαντες Έλληνες λαβόντες διαταγήν των τουρκικών στρατιωτικών αρχών, να φύγωσιν εις το εσωτερικόν της Αργυρουπόλεως και φοβηθέντες, μη έμελλον, καθ' οδόν, να σφαγώσιν, ον τρόπον είδον σφαγέντας τους Αρμενίους, εγκατέλιπον τας κατοι-

κίας των, και εισήλθον εις τα δάση, ελπίζοντες να σωθώσιν, εκ ταχείας τινός προελάσεως του ρωσικού στρατού. Εκ τούτων, εις εξακισχιλίους ανερχομένων, 650 κατέφυγαν εις την Μονήν Βαζελώνος, εν η προϋπήρχον και άλλοι 130 εκ Τραπεζούντος πρόσφυγες, 1.200 εισήλθον εις εν μέγα σπήλαιον του χωρίου Κουνάκα, και οι λοιποί διεσκορπίσθησαν εις τα ανά δάση σπήλαια και τας διαφόρους κρύπτας. Άπασαι αι οικίαι των χωρίων τούτων μετά την έξοδον των ενοίκων εληλατήθησαν και αι περιουσίαι διηρπάγησαν υπό του τουρκικού στρατού, και των Τούρκων κατοίκων των προς δυσμάς κειμένων τουρκικών χωρίων...

Οι εν των σπηλαίω Κουνάκας κρυβέντες, αναγκασθέντες εκ πείνης, μετά συνθηκολόγησιν παρεδό-

θησαν. Εκ τούτων, είκοσι εξ γυναίκες και νεανίδες, διερχόμεναι την επί του ποταμού, παρά το χωρίον των, γέφυραν, ίνα αποφύγωσιν τας, τας εφοβούντο, ατιμίας έρριψαν εαυτάς εις το ρεύμα, και παρά τας προσπάθειας των άλλων, προς σωτηρίαν των, επνίγησαν». (Α.Υ.Ε., Αθήνα 1917, Ανθελληνικοί εν Τουρκία διωγμοί, αρ. πρωτ. 9067, Πετρούπολη (30.8.1916).

6.

«Διαρκούντος του Ευρωπαϊκού πολέμου υπερτριακόσiai χιλιάδες Έλληνες του Πόντου εξεβλήθησαν εκ των εστιών αυτών και εξετοπίσθησαν εις τα ενδότερα της Μικράς Ασίας, εν μέσω βαρύτατου χειμώ-νος, δίχα τροφής και οδοιπορικών εφοδίων θύματα των ορέξεων των

απαγωγέων, στρατιωτών και τσε-τέδων.

Εκ του ολικού ελληνικού πληθυσμού διακόσιοι τριάκοντα τρεις χιλιάδες εύρον τον θάνατον εν τω στρατώ, εν τοις απαισίοις εργατικοίς τάγμασι, εν ταις εξορίασις, ανά τα όρη, τους ποταμούς, τας χαράδρας, τας ερημίας, εκ πείνης, εκ ψύχους, εκ κακουχιών, εν μαχαίρα και ξίφει και αγχόνη και δια παντοίων άλλων μέσων». (Α.Υ.Ε., Κ.Υ., Υ.Α.Κ., 1922/Α/4^α, αρ. πρωτ. 1320, Κωνσταντινούπολη (1.3.1922).

7.

«Η τραγωδία διήρκεσε δύο ημέρας, το Ορτάκιοϊ με τα 12 εργοστάσια και με τα ωραία του σπίτια είχεν πλέον καταντήσει σωρός ερειπίων, εκ των κατοίκων οι ενενήκοντα τοις εκατόν κατεσφάγησαν και εκάησαν,

ελάχιστοι δυνηθέντες να αποφύγουν δια να σώσουν την ζωή των, κατέφυγον εις τα όρη...

Αι εξ χιλιάδες των Ελλήνων κατοίκων της Μπάφρας αποκλεισθέντες εντός των εκκλησιών του Σλαμαλίκ του Σουλού Δερέ, της Παναγίας και του Γκιοκτσέ Σου παρεδόθησαν εις το πυρ, και εντός αυτών εκάησαν όλοι, γέροντες, άνδρες, γυναίκες και παιδιά ουδείς εσώθη». (Α.Υ.Ε., Κ.Υ., Β/59., αρ. πρωτ. 562, Θεσσαλονίκη (13.6.1923), Δζεμάλ Νουζχέτ, Η Τουρκία μετά την ανακωχήν - Τραγωδία Μ. Κεμάλ).

8.

«Είναι Έλληνες οι οποίοι διά της βίας εξισλαμίσθησαν κατά τους μαύρους αιώνας της δουλείας, και πρεσβεύουσι και σήμερον τον μωαμεθανισμόν, αλλ' έχουσι μητρικήν

γλώσσαν την ελληνικήν, αναγνωρίζουσι την εξ Ελλήνων, βία εξισλαμισθέντων, καταγωγήν των, και διατηρούσι τα ελληνικά ήθη και έθιμά των, εν πολλοίς. Ούτοι φυλάττουσι τα ιερά εκκλησιαστικά σκεύη, βιβλία και άμφια των πατέρων των, ως κειμήλια, και επ' ουδενί λόγω δεν συγκατατίθενται εις την απαλλοτρίωσιν αυτών. Την τουρκικήν, μανθάνουσιν εν τοις σχολείοις, αι δε γυναίκες των ομιλούσιν ευφραδέστερον την ελληνικήν. Και τούτο, ενώ περιβάλλονται υπό τουρκικών πληθυσμών». (Α.Υ.Ε., Κ.Υ., Α/1920, Ο Ελληνισμός του Πόντου, Έκθεση του αρχιμανδρίτου Παναρέτου, σελ. 11).

9.

«Εις τα έτη ταύτα των αθέων Αγαρηνών, μεγάλη όχλησις ενέσκη-

ψεν εις την Αγίαν και Ιεράν ημών Μονήν του Τιμίου Προδρόμου Ζαβουλών.

Εβδομήκοντα πατέρες όσιοι εξων απεστάλησαν εις κατήχησιν των αθλίων χριστιανών εξηφανίσθησαν και εκομίσαντο τους μαρτυρικούς στεφάνους. Δειλία κατέλαβε τους γέροντας, δι' όσους ούπω επανήλθαν και αθυμία πρυτανεύει εν τω Μοναστηρίω, όπερ από τριακόσιους ενενήκοντα ους είχε, μόνον εκατόν τριάκοντα αριθμεί αδερφούς, εάν επανέλθωσι και οι εις τα ξένα ταλαιπωρούμενοι υπέρ τεσσαράκοντα. Είπου ελεήσει ημάς ο πανοικτίρμων Θεός και δώση άφεσιν τω λαώ αυτού. Αμήν». [Πανάρετος (Τοπαλίδης), Ιστορία της Ιεράς μονής του Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου Ζαβουλών η Βαζελών, Τραπεζούντα 1909, σ. 107].

10.

Σιόνα μ' μη τυραννιέσαι, και μ' έης
βαρύν καρδίαν

Θ' αλλάεις το χρυσόν όνομα σ' και
τούρκικον θα βάλεις

θα παίρτς άντραν ολόχρυσον,
χριστιανού παιδίν εν

Σα φανερά Μαχμούτ αγάς και σα
κρυφά Νικόλας

Σο μοναστήρ' μεσανυχτί θα πάτε
στεφανούζ' νε».

(Χατζόπουλος Γ., «Από την εφιαλτική
ζωή των κλωστών του Πόντου», Πο-
ντιακά Ιστορήματα, τ. 1, Αθήνα 1966,
σ. 8 κ.ε.).

11.

«Τον καιρό της παραμονής μου
στην Κερασούντα, μ' επισκέφτηκε ο
Μουσουλμάνος Σουλειϊμάν. Εάν αυ-
τός δεν επέμενε τόσο πολύ να μου
μιλήσει, εγώ θα αρνιόμουν να τον

δεχτώ, γιατί δεν είχα ούτε καιρό ούτε διάθεση να λογομαχώ μ' ένα Μουσουλμάνο πάνω σε θέματα του Κορανίου. Όταν όμως ο ψευτοϊερωμένος Μουσουλμάνος Σουλεϊμάν με πληροφόρησε ότι συγχρόνως είναι και Έλληνας ιερέας με το όνομα Παρθένιος η έκπληξη μου ήταν μεγάλη. Ακριβώς γι' αυτό είχε αποφασίσει να μ' ενοχλήσει. Αυτός με παρακάλεσε ως χριστιανός να τον βοηθήσω να βγει από μια τρομερά δύσκολη κατάσταση στην οποία βρίσκεται: «Τη βοήθεια τη χρειάζομαι εγώ, μου είπε ο γέρος, και ένα χοντρό δάκρυ κύλησε στα άσπρα μακριά και μεταξωτά γένια του. Εμένα δε μου έμεινε πολύς καιρός να ζήσω και μπορώ να συνεχίσω κρυφά να υπηρετώ τον δικό μου Θεό, έτσι όπως τον υπηρετώ σχεδόν 70 χρόνια. Εγώ όμως, έχω

μια κόρη την οποία μπροστά στον κόσμο τη φωνάζω Φατημέ, όμως όταν είμαστε οι δυο μας, τη σφίγγω στο στήθος μου, τη χαϊδεύω και τρυφερά προφέρω) το όνομά της Σοφία. Εγώ πρέπει να γλυτώσω το αγνό αυτό πλάσμα. Ήρθε ο καιρός να παντρευτεί και δεν μπορώ πολύ καιρό ακόμη να αρνούμαι να τη δώσω στους Μουσουλμάνους που άκουσαν πολλά για την ομορφιά της. Μεταξύ τους υπάρχουν και παντοδύναμοι Μουσουλμάνοι. Εγώ νιώθω ότι δεν θα επιζήσω εκείνη τη μέρα, όταν ο Τούρκος που θα την παντρευτεί θα κλείσει τον άγγελο μου στο χαρέμι. Σας παρακαλώ να βοηθήσετε την καημένη μου Σοφία κι έναν συγγενή συνοδό της, κι αυτός χριστιανός, να περάσουν στην Κριμαία, στην Τιφλίδα ή σε κάποια άλλη χριστιανική χώρα. Θα του

δώσω λεφτά, για να εξασφαλίσει την ύπαρξη της κόρης μου και θα αφιερώσω την υπόλοιπη ζωή μου στις προσευχές παρακαλώντας το Θεό να ανταμείψει την καλοσύνη σας».

Τα λόγια του γέρου με συγκίνησαν βαθειά κι εγώ βιάστηκα να κάνω ό,τι μπορώ κι ό,τι μου επέτρεπε η θέση μου για την κόρη του ιερέα Παρθενίου» (Tchigatcheff P., Lettres sur la Turquie, Paris 1859).

12.

«Διά του παρόντος ημών ενσφραγίστου επιτροπικού γράμματος δημοσιοούμεν ημείς οι εκ των επαρχιών των δυο μητροπόλεων αγίου Τραπεζούντος και Χαλδίας, κάτοικοι των χωρίων Κρώμνης, Σάντας, Κοβάσης, Πάρτης, Γιαγλήτερες, Σταύρης, Μούζενας, Στύλου,

Χάβαρας, Ταντουρλού, Σήσε, Πόντιλας, Θέρσας, Άγουρσας, Λαραχανής, Καπίκιογλου, Γαλίανας, Χατσάβερας, Κάβαρας και λοιπών, ότι κοινή γνώμη και εν μια σύμπνοια και ομονοία αποκατεστήσαμεν από μέρους πάντων ημών πληρεξουσίου επιτρόπους τον Κύριον Τοσουνογλου Μουσταφάν Γιαζιτζήν μετά της συνοδείας αυτού Μουσταφάν Τουρσούνογλου και Σουλειϊμάνογλου Ισμαΐλην, εις το να απολογηθήσιν και δώσωσιν τους αποχρώντας λόγους εις ο,τιδήποτε ερωτήσεις θέλουσιν γίνει διά την οποίαν υποθέσιν εστάλησαν εις Κωνσταντινούπολιν.

Εις τους κυρίους τούτους έχομεν παραδεδομένας την στερεάν ημών απόφασιν και την κοινήν γνώμην εις το να ενεργήσωσιν υπό οίον τρόπον δύνανται την ανακάλυψιν

της άχρι τούδε κεκρυμμένης θρησκείας μας. Όθεν παρακαλούμεν τους εξοχωτάτους πρέσβεις των Αυτοκρατορικών δυνάμεων Αγγλίας, Γαλλίας, Αυστρίας, Ρωσσίας και Ελλάδος, όπως αναγνωρίσωσιν αυτούς δυνάμει του παρόντος ενσφραγίστου επιτροπικού ημών γράμματος γνησίους ημών επιτρόπους, και οδηγήσωσιν αυτούς τα δέοντα υπέρ της ανακαλύψεως της θρησκείας και ελευθερίας ημών.

Διά τούτο λοιπόν έγινε το παρόν ανά χείρας αυτών αποδεικτικόν και τη σφραγίδι ενός εκάστου εσφραγισμένον επιτροπικόν γράμμα και εδόθη αυτοίς φέρειν εις ένδειξιν εν παντί τόπω και δικαστηρίω χρείας τυχούσης.

1857 Ιουλίου 15 εν Τραπεζούντι.»
(Το πρωτότυπο έγγραφο βρίσκεται

σήμερα στο αρχείο της Επιτροπής Ποντιακών Μελετών).

13.

«Δεκαετία του '50. Ο μακαρίτης ο πατέρας μου, νεωκόρος τότε στην εκκλησία των δώδεκα Αποστόλων στο Φερίκιοι της Πόλης. Κι εγώ παιδί... όμως θυμάμαι πού 'ρχονταν αργά τη νύχτα και χτυπούσαν την πόρτα χανούμισσες με φερετζέδες και μικρά παιδιά στην αγκαλιά. Ερχόντουσαν από την Ανατολή και ζητούσαν να βαπτίσουν τα παιδιά τους. Κρυφά τους βάζαμε στην εκκλησία, κλειδώναμε την πόρτα κι άρχιζε το μυστήριο της βάφτισης. Σιωπηλά. Χαμηλόφωνα. Κι αυτό γινόταν σχεδόν κάθε βράδυ. Για πολλά χρόνια». (Εφημ. Δικαίωμα, αρ. φύλλ. 13, Ιούνιος 1992).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Α.Υ.Ε., Κ.Υ., Α/1920, Ο Ελληνισμός του Πόντου. Έκθεση του αρχιμανδρίτου Παναρέτου (Μ. Βαζελώνος).

2. Για τις πόλεις, τα ποτάμια και τους παραπόταμους που αποτελούσαν ευλογία για το άγρονο σε γενικές γραμμές έδαφος του Πόντου, βλ. το χάρτη του Εύξεινου Πόντου στην αρχαιότητα.

3. Botsford and Robinson, Αρχαία Ελληνική Ιστορία, Αθήνα 1977, σ. 75.

4. Δεληγιάννης Δ., Ρουμανία, Αθήνα 1995, σ. 15.

5. Bury J. und Meiggs R., Ιστορία της Αρχαίας Ελλάδας, τ. 1, Αθήνα 1992, σ. 365.

6. Χατζηαναστασίου Τ., «Οι ελληνικές κοινότητες της Βουλγαρίας.

Σύντομη ιστορική Εισαγωγή»: Οι Έλληνες της Βουλγαρίας, ΙΜΧΑ, επιστ. υπεύθ. Β. Κόντης, Θεσσαλονίκη 1999, σ. 50.

7. Ξενοφώντος, Κύρου Ανάβασις, 4, 8, 23-28, Λειψία 1839.

8. Fallmerayer J. R., Ιστορία της Αυτοκρατορίας της Τραπεζούντας, Θεσσαλονίκη 1984, σ. 37.

9. Χρύσανθος, Η Εκκλησία Τραπεζούντος, Αθήνα 1933, σ. 10-11.

10. Σαμουηλίδης Χρ., Ιστορία τον Ποντιακού Ελληνισμού, Αθήνα 1986, Θεσσαλονίκη 1992, σ. 33.

11. Κορομηλά Μ., Οι Έλληνες στη Μαύρη Θάλασσα, Αθήνα 1991, σ. 173.

12. Παρανίκας Μαθ., «Εισαγωγή του Χριστιανισμού εις Τραπεζούντα και Χαλδία», Εκκλησιαστική Αλήθεια, έτος ΙΘ', αρ. 30, Κωνσταντινούπολη 1899, σ. 268.

13. Παπαμιχαλόπουλος Κ., Περιήγησις εις τον Πόντον, Αθήνα 1903, σ. 58. «Ποντιακός ελληνισμός, διατήρηση μιας ταυτότητας και οικουμενικότητας», Ο ελληνισμός στο παγκόσμιο χωριό, Λευκωσία 1995.

14. Ευαγγελίδης Τρ., Ιστορία της Ποντικής Τραπεζούντας, εισαγωγή-σχόλια Κ. Φωτιάδη, Θεσσαλονίκη 1994, σ. 45.

15. Παπαδόπουλος-Κεραμεύς Αθ., «Συμβολαί εις την ιστορίαν Τραπεζούντος. Θεόδωρος Γαβράς», Βυζαντινά Χρονικά, τ. 12, Πετρούπολη 1906, σ. 133-137. Νικολαΐδης Στ., «Μνήμη Πόντου», Α.Π., τ. 24, Αθήνα 1961, σ. 9.

16. Λαμφίδης Ο., «Απόψεις επί του κράτους των Μεγάλων Κομνηνών», Α.Π., τ. 24, Αθήνα 1961, σ. 26.

17. Παπουλίδης Κ., «Οι Έλληνες της Ρωσίας τον 19ο και στις αρχές

του 20ού αιώνα», Βαλκανικά Σύμ-
μεικτα, τεύχ. 4, Θεσσαλονίκη 1992,
σ. 127. Φωτιάδης Κ., Ο ελληνισμός
της Ρωσίας και της Σοβιετικής Ένω-
σης, Θεσσαλονίκη 1999, σ. 41-42.

18. Ζωΐδης Γ., Πατροπαράδοτη
Φιλία, Βαρσοβία (1958), σ. 59.

19. Τριανταφυλλίδης Π., Η εν Πόν-
τω Ελληνική Φυλή ήτοι τα Ποντικά,
Αθήνα 1865, σ. 100. Ξανθοπούλου-
Κυριακού Α., «Μεταναστεύσεις των
Ελλήνων του Πόντου στη Ρωσία
κατά τον 19ο αιώνα», Ο Ποντιακός
Ελληνισμός της τέως Σοβιετικής Έ-
νωσης, Θεσσαλονίκη 1991, σ. 10-16.

20. Καρπόζηλος Απ., «Ρωσο-
ποντιακά», Α.Π., τ. 38, Αθήνα 1983,
σ. 153.

21. Α.Υ.Ε., Κ.Υ., 1919, Α/5/VI (25),
αρ. πρωτ. 437, Ροστόβ (28:1.1919).

22. Φωτιάδης Κ., Ο ελληνισμός της Ρωσίας και της Σοβιετικής Ένωσης, σ. 139.

23. Βακαλόπουλος Κ., Ο ελληνισμός της Βόρειας Θράκης και του θρακικού Ευξεινού Πόντου, Θεσσαλονίκη 1995, σ. 209 κ. ε.

24. Χαραλαμπίδης Μ., Το Ποντιακό Ζήτημα σήμερα, Αθήνα 1991, σ. 17.

25. Φωτιάδης Κ., Οι εξισλαμισμοί της Μ. Ασίας και οι Κρυπτοχριστιανοί του Πόντου, Θεσσαλονίκη 1985, σ. 103.

26. Σαρρής Νεοκ., Οσμανική Πραγματικότητα, τ. 1, Αθήνα χ. χ., σ. 201 κ.ε.

27. Α.Υ.Ε., Κ.Υ., Α/1920, Ο Ελληνισμός του Πόντου, Έκθεση του αρχιμανδρίτου Παναρέτου (Μ. Βαζελώνος).

28. Λιουδάκη - Κυπραίου Χ., Μεταλλεία της Μικρασίας και του Πόντου, Αθήνα 1982, σ.25.

29. Βακαλόπουλος Α., Ιστορία του Νέου Ελληνισμού, τ. 1, Θεσσαλονίκη 1961, σ. 24-25.

30. Μερλιέ Μ., Ο τελευταίος ελληνισμός της Μικράς Ασίας, Αθήνα 1974, σ. 201.

31. Φωτιάδης Κ., Οι εξισλαμισμοί της Μικράς Ασίας και οι Κρυπτοχριστιανοί του Πόντου, σ. 29 και Ανδριώτης Ν., Κρυπτοχριστιανική φιλολογία, Θεσσαλονίκη 1953, σ. 12.

32. Μια έκθεση με ημερομηνία 17 Ιουνίου 1899 από το Ακ-Νταγ Μαντέν της νομαρχίας Αγκύρας καταγράφει, ως Σταυριώτες, τα ονόματα 850 κρυπτοχριστιανών, οι οποίοι ζήτησαν την υψηλή προστασία του τσάρου, για να απαλλαγούν από το μαρτύριο της αποκρυφίας και τις

καταπιέσεις των οθωμανικών αρχών, ΑΒΠΡ ΠΟСОЛ-ВО В ΚΟΗСТ/ΛΕ, Φ. 517/2, Η. 914 24, D. 95259, D. 3529.

33. Α.Υ.Ε., Κ.Υ., Α/1920, Ο Ελληνισμός του Πόντου, Έκθεση του αρχιμανδρίτου Παναρέτου (Μ. Βαζελώνος), σ. 10-12.

34. Λάσκαρις Μ. Θ., Το ανατολικόν ζήτημα, β' έκδ., Θεσσαλονίκη 1978, σ. 132-133.

35. Bryer A., «The Pontic Revival and the New Greece», Hellenism and the first Greek war of liberation (1821-1830)- Continuity and change, Θεσσαλονίκη 1976, σ. 189.

36. Παρανίκας Μαθ., Σχεδιάσμα περί της εν τω ελληνικώ έθνει καταστάσεως των γραμμάτων (1453-1821), Κωνσταντινούπολη 1867, σ. 110-112.

37. Childs W., *Across Asia Minor on Foot*, London 1917, σ. 13.

38. Φωτιάδης Κ., «Η Δημοκρατία του Πόντου», *Ο Ελληνισμός της Μαύρης Θάλασσας - Καθημερινή*, Αθήνα 1996, σ. 47-51.

39. Φωτιάδης Κ., «Ο Ελληνισμός της Σοβιετικής Ένωσης τον 20ό αιώνα», *Ο ποντιακός Ελληνισμός της τέως Σοβιετικής Ένωσης*, Θεσσαλονίκη 1991, σ. 29-30.

40. Παυλίδης Ελ., *Πως και διατίματαιώθη η Δημοκρατία τον Πόντου*, Αθήνα 1956, σ. 16.

41. Α.Υ.Ε., Κ.Υ, 1918 Β/38, *Ειδικός φάκελος Πόντου*.

42. Δέλτα Π., *Ελευθέριος Βενιζέλος*, επιμέλεια Π. Ζάννα, Αθήνα 1978, σ. 51.

43. Ροδάκης Π., *Ο Γόρδιος δεσμός των εθνοτήτων*, Αθήνα 1990, σ. 125.

44. Η συμπεριφορά του Άγγλου υποπλοιάρχου Πέρριν, που απαίτησε να φύγει από τη μητρόπολή του ο Αμασείας Γερμανός Καραβαγγέλης ως ταραχοποιός, αποκαλύπτει την αγγλική πολιτική. Παράλληλα και η ιταλοκεμαλική και γαλλοκεμαλική συμφωνία επισφραγίζουν του λόγου το αληθές.

45. Φωτιάδης Κ., «Ο Ελληνισμός της Σοβιετικής Ένωσης τον 20ό αιώνα». Ο ποντιακός Ελληνισμός της τέως Σοβιετικής Ένωσης, (Θεσσαλονίκη 1991, σ. 36.

46. Φωτιάδης Κ., «Οι Διωγμοί των Ελλήνων του Πόντου», Πόντιοι - Δικαίωμα στη μνήμη, γ' έκδ., Θεσσαλονίκη 1991, σ. 74.

47. Ενεπεκίδης Π., «Άουσβιτς εν ροή η ποντιακή γενοκτονία», Καθημερινή, Αθήνα (17.8.1997).

48. Φωτιάδης Κ., «Μικρασιατικός ελληνισμός», Μακεδονία - Ιστορία και Πολιτισμός, Θεσσαλονίκη 1999, σ. 197-199.

49. Φωτιάδης Κ., «Μικρασιατικός ελληνισμός», 206-207.

50. Βενέζης Η., «Ελληνικόν δράμα, (Ένα γράμμα του προέδρου Π. Κανελόπουλου στον Η. Βενέζη)», Νέα Εστία-Μνήμη Μικράς Ασίας, 1972. Παπαδόπουλος Λ. - Λαμψίδης Γ., «Πρόσφυγες μετά θάνατον», Νέα, Αθήνα (2.6.1980).

51. Ξανθοπούλου-Κυριακού Α., «Μεταναστεύσεις των Ελλήνων του Πόντου στη Ρωσία κατά τον 19ο αιώνα», σ. 10.

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ε. ΠΑΡΕΥΞΕΙΝΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Botsford and Robinson, Αρχαία Ελληνική Ιστορία. Αθήνα 1977.

Bryer A., «The Pontic Revival and the New Greece», Hellenism and the first Greek war of liberation (1821-1830)- Continuity and change, Θεσσαλονίκη 1976.

Bury J. and Meiggs R., Ιστορία της Αρχαίας Ελλάδας, τ. 1, Αθήνα 1992.

Childs W., Across Asia Minor on Foot, London 1917.

Fallmerayer J. R., Ιστορία της Αυτοκρατορίας της Τραπεζούντας, Θεσσαλονίκη 1984.

A.Y.E., K.Y., 1918B/38, Ειδικός φάκελος Πόντου.

**Α.Υ.Ε., Κ.Υ., 1919, Α/5/VI (25) Περί-
θαλψις των εν Ρωσία Ελλήνων
και Παλιννόστησις αυτών εν Ελ-
λάδι και Πόντω. Αποστολή Περι-
θάλψεως.**

**Α.Υ.Ε., Κ.Υ., Α/1920, Ο Ελληνισμός
του Πόντου. Έκθεση του αρχι-
μανδρίτου Παναρέτου (Μ. Βαζε-
λώνος).**

**Ανδριώτης Ν., Κρυπτοχριστιανική
φιλολογία, Θεσσαλονίκη 1953.**

**Βακαλόπουλος Α., Ιστορία του Νέου
Ελληνισμού, τ. 1, Θεσσαλονίκη
1961.**

**Βενέζης Η., «Ελληνικόν δράμα, (Έ-
να γράμμα του προέδρου Π. Κα-
νελόπουλου στον Η. Βενέζη)»,
Νέα Εστία-Μνήμη Μικράς Ασίας,
Αθήνα 1972.**

**Γαβράς Θεόδωρος, Βυζαντινά Χρο-
νικά, τ. 12, Πετρούπολη 1906.**

- Δέλτα Π., Ελευθέριος Βενιζέλος, επιμέλεια Π. Ζάννα, Αθήνα 1978.**
- Ενεπεκίδης Π., «Άουσβιτς εν ροή η ποντιακή γενοκτονία». Καθημερινή. Αθήνα (17.8.1997).**
- Ευαγγελίδης Γρ., Ιστορία της Ποντικής Τραπεζούντας, εισαγωγή-σχόλια Κ. Φωτιάδη, Θεσσαλονίκη 1994.**
- Ζωίδης Γ., Πατροπαράδοτη Φιλία, Βαρσοβία (1958).**
- Καρπόζηλος Απ., «Ρωσο-ποντιακά». Α.Π., τ. 38, Αθήνα 1983.**
- Κορομηλά Μ., Οι Έλληνες στη Μαύρη Θάλασσα, Αθήνα 1991.**
- Λαμψίδης Ο., «Απόψεις επί του κράτους των Μεγάλων Κομνηνών», Α.Π., τ. 24, Αθήνα 1961.**
- Λάσκαρις Μ. Θ., Το ανατολικόν ζήτημα, β' έκδ., Θεσσαλονίκη 1978.**

Λιουδάκη - Κυπραίου Χ., Μεταλλεία της Μικρασίας και του Πόντου, Αθήνα 1982.

Μερλιέ Μ., Ο τελευταίος ελληνισμός της Μικράς Ασίας, Αθήνα 1974.

Νικολαΐδης Στ., «Μνήμη Πόντου», Α.Π., τ. 24, Αθήνα 1961.

Ξανθοπούλου-Κυριακού Α., «Μεταναστεύσεις των Ελλήνων του Πόντου στη Ρωσία κατά τον 19ο αιώνα», Ο Ποντιακός Ελληνισμός της τέως Σοβιετικής Ένωσης, Θεσσαλονίκη 1991.

«Οι Έλληνες της Ρωσίας και της Σοβιετικής Ένωσης», επιμέλεια Ι. Χασιώτης, εκδόσεις University Studio Press, Θεσσαλονίκη 1997.

Ξενοφώντος, Κύρου Ανάβασις, 4, 8, 23-28, Λειψία 1839.

Παπαδόπουλος Α. -Λαμψίδης Γ., «Πρόσφυγες μετά θάνατον», εφημ. Τα Νέα, Αθήνα (2.6.1980).

Παπαδόπουλος-Κεραμεύς Αθ., Συμβολαί εις την ιστορίαν Τραπεζούντος.

Παπαμιχαλόπουλος Κ., Περιήγησις εις τον Πόντον, Αθήνα 1903.

Παπουλίδης Κ., «Οι Έλληνες της Ρωσίας τον 19ον και στις αρχές του 20ού αιώνα», Βαλκανικά Σύμμεικτα, τεύχ. 4, Θεσσαλονίκη 1992.

Παρανίκας Ματθ., Σχεδιάσμα περί της εν τω ελληνικώ έθνει καταστάσεως των γραμμάτων (1453-1821), Κωνσταντινούπολη 1867.

Παρανίκας Ματθ., «Εισαγωγή του Χριστιανισμού εις Τραπεζούντα και Χαλδίαν», Εκκλησιαστική Αλήθεια, έτος ΙΘ', αρ. 30, Κωνσταντινούπολη 1899.

Παυλίδης Ελ., Πώς και διατί εματαιώθη η Δημοκρατία του Πόντου, Αθήνα 1956.

— «Ποντιακός ελληνισμός: διατήρηση μιας ταυτότητας και οικουμενικότητας», Ο ελληνισμός στο παγκόσμιο χωριό, Λευκωσία 1995.

Ροδάκης Π., Ο Γόρδιος Δεσμός των εθνοτήτων, Αθήνα 1990.

Σαμουηλίδης Χρ., Ιστορία του Ποντιακού Ελληνισμού, Αθήνα 1986, Θεσσαλονίκη 1992.

Σαρρής Νεοκ., Οσμανική Πραγματικότητα, τ. 1, Αθήνα χ. χ.

Τριανταφυλλίδης Π., Η εν Πόντω Ελληνική Φυλή ήτοι τα Ποντικά, Αθήνα 1865.

Φωτιάδης Κ., «Μικρασιατικός ελληνισμός», Μακεδονία - Ιστορία και Πολιτισμός, Θεσσαλονίκη 1999.

Φωτιάδης Κ., «Οι Διωγμοί των Ελλήνων του Πόντου». Πόντιοι - Δικαίωμα στη μνήμη, γ' έκδ., Θεσσαλονίκη 1991.

Φωτιάδης Κ., «Ο Ελληνισμός της Σοβιετικής Ένωσης τον 20ό αιώνα», Ο ποντιακός Ελληνισμός της τέως Σοβιετικής Ένωσης, Θεσσαλονίκη 1991.

Φωτιάδης Κ., «Η Δημοκρατία του Πόντου». Ο Ελληνισμός της Μαύρης Θάλασσας -Καθημερινή, Αθήνα 1996.

Φωτιάδης Κ, Οι εξισλαμισμοί της Μ. Ασίας και οι Κρυπτοχριστιανοί του Πόντου, Θεσσαλονίκη 1985.

Φωτιάδης Κ, Ο ελληνισμός της Ρωσίας και της Σοβιετικής Ένωσης, Θεσσαλονίκη 1999.

Χαραλαμπίδης Μ., Το Ποντιακό Ζήτημα σήμερα. Αθήνα 1991.

Χρύσανθος, Η Εκκλησία Τραπεζούντος, Αθήνα 1933.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 6ου ΤΟΜΟΥ

ΠΑΡΕΥΞΕΙΝΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

A. Αρχαίες ελληνικές αποικίες του Πόντου	9
1. Γεωγραφικός προσδιορισμός.....	9
2. Λόγοι δημιουργίας ελληνικών αποικιών στον Πόντο.....	10
3. Κοινωνική και πολιτισμική ταυτότητα των αποικιών.....	18
B. Παρευξεινίος Ελληνισμός κατά τη Βυζαντινή περίοδο.....	26
1. Η διάδοση του χριστιανισμού.....	28
2. Το κράτος των Μεγάλων Κομνηνών της Τραπεζούντας....	37

Γ. Ο Παρευξεινίος Ελληνισμός κατά τους νεότερους χρόνους...	42
1. Ο μη τουρκοκρατούμενος παρευξεινίος Ελληνισμός.....	42
2. Ο βορειοδυτικός παρευξεινίος ελληνισμός.....	51
3. Η οθωμανοκρατία στον Πόντο.....	59
4. Οι κρυπτοχριστιανοί του Πόντου.....	66

Δ. Ο Παρευξεινίος Ελληνισμός κατά το 19ο και 20ο αιώνα.....	76
1. Οικονομική και πνευματική ανάπτυξη.....	76
2. Αγώνες για τη δημιουργία μιας αυτόνομης Ποντιακής Δημοκρατίας (1917-1922).....	87
3. Η μεθοδευμένη εξόντωση (γενοκτονία) των Ελλήνων του Πόντου.....	101

Ε. Η παρουσία του Παρευξείνιου Ελληνισμού στη σύγχρονη

εποχή.....	106
1. Το πρόβλημα των προσφύγων από το 1922 μέχρι σήμερα.....	106
2. Πολιτισμική κληρονομιά των προσφύγων από το 1922 μέχρι σήμερα.....	116
ΠΑΡΑΘΕΜΑΤΑ.....	124
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.....	146
ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ.....	156
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	157
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.....	164

**Ευχαριστούμε
την «Εκδοτική Αθηνών»,
το «Κέντρο Μικρασιατικών Σπουδών»,
την «Πινακοθήκη
του Δήμου Αθηναίων» και
τη «Γεννάδειο Βιβλιοθήκη»
που μας επέτρεψαν να
χρησιμοποιήσουμε εικόνες και χάρτες
από τις Εκδόσεις τους,
για τις ανάγκες της διδασκαλίας του
βιβλίου.**

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το Ι-ΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «Διατίθεται με τιμή πώλησης». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του Νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α΄).

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων/ ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.